Anul VIII Nr. 5

2 LEI EXEMPLARUL

1—16 Mai

CUVÂNTUL STUDENȚESC

Redacția și Administrația București, Bulevardul Schitu Măgureanu No. 5 (Palatul Soc. Stud. în Medicină) Telefon 301/62

Organ Oficial al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români

APARE BILUNAR

Generația de azi

— Reformatori și corifei —

Veacul al XX-lea își trăește al patrulea deceniu sub dominația unei morale părăginite, în care toate bălăriile societății omenești sunt în floare.

Viața își scurge prin canalurile pline de miasme înăbușitoare, toată murdăria acumulată dela răsboiu încoace, din cel mai umil și ascuns ungher de țară, până la cele mai înalte culmi ale civilizației orășenești. Culoarea ei e turbure de atâta durere revărsată din adâncul firii, peste mormanele de cadavre irosite înainte de vreme, pentru marele nimic creator de viață și de moarte.

Problema materialistă a existenței — stratificată dealungul vremii în vrafurile de maculatură ale doctrinarilor reformatori și în programele corifeilor politici, de ordin schismatic, — a fost discutată rând pe rând, de către toți conducătorii ideologici ai unei generații efemere.

Și rezultatul a fost nul, din cauza nepregătirii și a falselor concepții despre viață, pe cari le-au predicat mai toți „exponenții" generației de azi, sau așa zișii conducători.

Aproape toți s'au mulțumit să facă expunerea ei din punct de vedere teoretic, fără a căuta câtuși de puțin să armonizeze teoreticul cu practicul și fără a pătrunde în adevăratul lui sens, rostul firii lucrurilor, prin însă-și materialul avut la îndemână.

O preocupare mai înaltă, de ordin pozitiv, a stării actuale de lucruri, o adâncire a frământărilor prin cari ne dăinuim cu greu existența, o îmbrățișare a materialului disponibil, a fost neglijată și azi ne găsim în trista situație, de a trăi superficial, până și în cele mai neinsemnate cute ale sufletului nostru.

Au omis toți, caracteristica de bază a caracterului celor mai mulți, plini de perfidie și de lașitate, în care se complac și se bălăcesc, zi de zi, clipă cu clipă și în care s'a dospit și a crescut generația actuală, obidită și îngenuchiată la fiecare pas. Și toți au trecut prea repede în revistă, împrejurările în cari au evoluat aceste caractere, sintetizându-le într'un tot organic, tot unic și indivizibil, din care nu au reținut nimic și la care nu au adăugat nimic.

Generația veche, generația trecutului plin de suferințe, nu a accentuat câtuși de puțin importanța tradiției în viața spirituală a poporului nostru.

Generația de azi, născută în amestec de fulmicoton și praf de pușcă, în țărână umedă de sânge, în sunete de trâmbiți și'n trepidări de melodii excitante, ale căror cuvinte frizează mai întotdeauna morala, a crescut în lipsuri și în mizerie, de cele mai adeseori cu dorul pâinii și cu frigul în oase, cu cearcăne mari la ochii istoviți de nesomn, veghind la căpătâiul alor lor, în lipsa celor duși să-și lase morții pradă viața „pro patria".

Generația de azi nu a avut copilărie și nici timpul să zâmbească. Ea s'a sbătut și a intrat în greul vieții de timpuriu, fără iluzii și fără idealuri. Ea a înfruntat în viață prin lipsuri, purtându-și existența în durere, dealungul anilor, conturându-și caracterele, prin reflexe de lumină și de umbră după cum împrejurările i-au impus să participe la viață.

Reflectată, generația de azi n'a strălucit, pentrucă n'a avut de unde primi lumină. A scâncit însă ușor și scâncetul ei abia a fost auzit, dar încă să mai fie și înțeles! Era prea mult! Cine ar fi putut să o înțeleagă?

Dar de ici de colo, glasuri răslețe s'au interceptat în freamătul existenții, în tumultul luptei dintre indivizi.

Care mai de care și-a format un crez. Care mai de care și-a format un plan de luptă, și-a expus doctrina, și-a asumat puterea exponențială.

Pâlcuri-pâlcuri, generația actuală s'a transformat în tineret cu calificativ, după cum sistemul în care gravita, era de o concepție politică sau de alta.

Pivotul principal a devenit cointeresarea în afaceri, adăpostită de paravanul demagogiei democratice, — iar celelalte, — simple anexe, — ce nu aveau nici o valoare, în viața spirituală a tineretului.

Și a fost destul ca, grație câtorva indivizi, destul de bine pregătiți intelectualicește, să se arunce sămânța ideologiilor abstracte și confuze ale diferitelor probleme spirituale, pentru ca majoritatea generații sporadice de azi, să-și piardă busola, să nu-și mai găsească punctul de reazim și ca pârghia rezistenții prea puțin solidă, să nu mai poată susține, întregul complex de viață.

Trăim actualmente un proces sociologic, la care contribuția generației de azi nu face altceva decât să accentueze nesiguranța zilei de mâine, bâjbâind în necunoscut, aiurită de diferitele expuneri ale mercenarilor corifeismului militant de interese personale, ce se află în fruntea unui sistem de reformă.

Etapă după etapă, viața reclamă prin natura lucrurilor, posibilitatea existenței, în vâlmășagul acesta de idei și de fapte, supralicitate toate, de pacifismul bolnav al elementelor străine, de truda, de suferințele și năzuințele acestui Neam greu încercat.

Lipsește însă viața spirituală a tineretului! Generației de azi îi lipsește forța propice, generatoare de energii, cari să o conducă spre adevăratul făgaș al propășirii între granițele unei morale sănătoase. Ei îi lipsește încrederea în sine și mai ales justa apreciere a valorilor, o nouă triere a spiritului conducător și a puterii de coeziune a elementelor native.

Și mai presus de toate, îi lipsește acel suflu cald dătător de viață, care însuflețește opera de artă, îi lipsește vibrarea sufletească caracteristică creațiunii, îi lipsește scânteea divină ce deosebește pe om de celelalte animale, — focul sacru, dătător de dragoste de viață și de rost: *Idealul.*

Alexandru Constantin

„CUVANTUL STUDENȚESC", cu prilejul Congresului „Micii Înțelegeri Studențești", dând curs sentimentelor sale naționale neprecupețite și sincere — dorește să vadă în înfrățirea celor 3 State întrunite azi la Belgrad, o chezășie a păcii și propășirii — în viitor.

LA CLACĂ

Congresul „Micii Înțelegeri" studențești

In anul acesta congresul studențesc al Micii Înțelegeri este, în timp, etapă de sufletească frăție, așezată între Belgradul de ieri și Praga de la 15 Mai, drum, stăvilar de dictatoriale porniri copilărești.

Este o semnificație pentru cei cari se'ntâlnesc peste câteva zile la Belgrad, pe care vor ști să o priceapă și sufletește să o fecundeze în voalta idealurilor comune.

Și dacă până în Februarie, Mica Antantă, era instrumentul de comună alianță.—după, se ridică voință și „veto" în utopiile diplomatice dela Columna lui Traian; și mai presus chezășia de odihnitoare liniște între popoare.

Alianțe înfiripate numai pe pacte, au fost și au rămas în istoria timpului.

Iar despre trăinicia lor. Tripla Înțelegere dinaintea lui 1914 este un clovnesc exemplu.

De cealaltă parte, ca să ne raportăm la acelaș an, s'au strâns: forțe și idealuri, suflete cari înțelegeau soarta lumii tot la fel, interese comune: fără pacte, spontan — și au învins.

Italia se rupe din alianța triplă și se avântă, așa cum a putut, contra aliaților de eri: ideal, suflet, interes, unul sau taote însemnează mai mult decât un pact.

Pacea schimbă brusc configurația și, inerent, diplomația e în zig-zaguri și salturi, de cântare, în haosul concertului european.

Ce-a fost eri se întoarce cu picioarele în sus și sforile se trag diabolic pentru bietele fantoșe ce vor pleca mâine cu raniță și pușcă.

Problema e simplă: când n'ai de pierdut nimic, un risc în pluse revelație de ideal național.

Se'ntâmplă însă ca aeroplanul aterisat mai deunăzi, la Roma să fi fost prins decuvreme în unghiul de perspicatitate al Micii Antante.

Pacea a fost salvată: deocamdată, dar cât timp?

Generațiile se succed în istoria unei țări, ca apa râului în albia lui.

Și apa schimbă albia râului, precum potențele generațiilor, în timp, cimentează, sau nu, temelia unei nații.

Mâine, acel mâine de peste ani, cei cari se întâlnesc azi la Belgrad, vor purta răspunderea țării lor.

Pacea a fost salvată — deocamdată.

Alianțele legate pe tratate și numai pe ele, se irosesc ca puful de păpădie.

Inainte de legătura diplomatică, este imperios, legătura sufletească.

Congresul dela Belgrad este binevenit.

Forța Micii Antante va crește cu mult, nebănuit de mult, în urma lui.

Studenții cehi, iugoslavi și români își vor striga puterea pe Dunăre în sus, într'un glas, într'un suflet.

Și să nu se uite că ei sunt adevărații exponenți ai țărilor lor.

Să ne cunoaștem mai bine, să ne simțim mai aproape. Nu e greu.

Ce-ar fi dacă zece, douăzeci de studenți din fiecare dintre cele trei țări aliate, ar urma cursurile la prietenii lor? O legătură mai strânsă zi de zi, clipă cu clipă, o înțelegere totală a neamului prieten, ar cimenta pentru totdeauna această imperioasă alianță pentru liniștea continentului.

S'ar mai putea creea un birou permanent al acestei Mici Înțelegeri studențești, care să înlesnească prin ziare, cărți, informații și prin toate mijloacele, contactul, mereu, dintre universitarii aliați.

Odată la un an e prea puțin.

Un ziar — magazin, sau un schimb de astfel de ziare studențești, în care să se găsească sinteza și specificul fiecărei nații: literatură, cursuri și conferințe, propuneri și discuții — viața culturală și socială în legătură cu ei și informată prin ei.

Tratatele rămân petice de hârtie.

Pacea e salvată numai deocamdată.

Hotarele trase cu sânge trebuiesc apărate.

Congresul studențesc dela Belgrad se va descoperi într'o pioasă reculegere în amintirea morților-eroi.

Și va fi deajuns să se'nțeleagă că peste ei nu se poate trece.

MIHAIL BAIȘOIU

Provocatorii!

„Fiat justiția, perreat mundus!"

Rîndurile acestea le scriem pentru cei cari și-au format convicțiunea că studențimea romînească creștină e lipsită de preocupări serioase și că ea singură e pricina tuturor agitațiilor și dezordinilor.

De astă dată le servim „pe tipsie" cazuri petrecute în București și Cluj — cu satisfacția (deși în sinea noastră suntem revoltați de sfidarea adusă toleranței noastre), că oricât acești veșnici acuzatori ai noștri, vor voi să închidă ochii, vor trebui totuși să vadă!

Să vadă însă de astădată, că agitatorii nu suntem noi, ci studenții evrei.

Disprețuind starea de asediu, care impune o mare ponderoție în conduită, dar disprețuind — mai ales — normele celei mai elementare educațiuni, — sfărâmând cadrele bunului simț și cuviinței — studenții evrei au provocat scandal în două din cinematografele Capitalei, în cari rulau filme germane, ca un protest împotriva măsurilor pe cari, — conformându-le intereselor nației — un șef de guvern a înțeles să le ia la sine în Țară.

Atitudinea luată, il-ar fi fost desigur îngăduită, numai în cazul când prin ea nu angajau prestigiul unei Țări — care nu le aparține și care, — să se știe — că n'are a face alături de acești indivizi obscuri, — protestări la adresa actelor de patriotism conștient, adevărat și util — săvârșite pe un teritoriu altul decât al nostru

Reprobăm atitudinea desmățată a acestor indivizi turburători ai liniștei și pângăritori ai prestigiului românesc — după cum înfierăm și actele de provocare, săvârșite de studenții evrei din Cluj.

Suntem sufletește alături de studenții români creștini, cari au cerut, ca o măsură de represiune a agitațiilor, — instituirea de „Numerus clausus" în Universitate.

E în această cerere — și trebuie să fie și pentru cei ce s'au obișnuit a ne privi neinteleqator și injust — legitimarea dorinței noastre de liniște și ordine prin înlăturarea celor ce au fost și sunt provocatorii!

Mircea Străjerul

Mica Înțelegere studențească
și revizionismul

In genere, caracterul permanent al tuturor mișcărilor studențești, din orice țară, a fost cel naționalist.

Internaționalismul este o creație de dată mai recentă și care a fost înțeles în diferite feluri. Desigur, că acest curent a prins și el în tineret; dar aceasta cere o explicație. Putem avea de a face cu internaționalismul integral, care tinde la desființarea statelor, la contopirea lor, și un internaționalism rațional, care urmărește o colaborare între popoare în scop general umanitarist.

Prima formă a fost îmbrățișată de socialiști și a 2-a de creiatorii „Ligii Națiunilor".

Prima formă a mers până la exagerațiunile organizației comuniste și-și găsește adversari în toate statele consțiente de acest pericol. Forma a 2-a e tendința lumii noui, o colaborare între state, în care fiecare își păstrează caracteristica ei.

Astăzi însă chestiunea se complică din pricină, că Europa poate fi divizată în urma marelui războiu în două: învingătorii și învinșii.

Invingătorii au pus la baza hărții Europei moderne înaltul principiu wilsonian al autodeterminării popoarelor, care au tendința să clarifice viața politică a bătrânului continent. Bazați pe satisfacerea sentimentului național prin creiarea statelor naționale au creiat „Societatea Națiunilor".

Invinșii, pentru a nu părea adversari ai ideilor noui, au acceptat „statu-quo". Gândul lor ascuns a fost însă revenirea la trecut, la vechea hartă a Europei. Și de aceea astăzi asistăm la comitagii bulgari și contrabande de arme ungare.

Ca să reziste acestor dorințe de turburare a ordinei statele învingătoare ale marelui războiu s'au grupat în două: Ințelegerea în apus și Mica Ințelegere în centrul Europei.

Campania învinșilor a început, și ceeace urmăresc cu tenacitate, e revizuirea tratatelor. Intrucât privește Mica Ințelegere această campanie își are centrul în Ungaria.

Strânsa legătură politică și sufletească dintre România, Iugoslavia și Cehoslovacia, a făcut ca studențimea acestor 3 state să-și dea mâna și să alcătuiască „Mica Ințelegere studențească".

Revenind la afirmațiunea dela început, că naționalismul e caracterul permanent al luptelor studențești, afirm, că acesta a fost sentimentul, care a făcut unirea tineretului din cele 3 state, ce se află azi la Belgrad. E lupta împotriva tendințelor maghiare ce urmăresc a ne distruge politicește, pentru creiarea vechei Ungarii.

Iată fondul campaniei revizioniste, campaniei șovinismului copilăresc al unui popor cu pretenții de civilizație și care în realitate se zbate pentru restabilirea nedreptății milenare care-a fost Ungaria Habsburgilor.

Tineri ai Micei Ințelegeri, veghiați la pacea Europei, veghiați, căci țările voastre dragi sunt în pericol, fanfaronada reparării unei nedreptăți ridicată de Ungaria, nu-i decât pretextul aparent.

Tineri naționaliști, luptați strâns uniți pentru binele popoarelor voastre, făcându-le conștiente de dorința ascunsă a șovinismului maghiar, care ne amenință.

Revizuirea tratatelor e o copilărie periculoasă, pe care tineretul naționalist de azi nu poate s'o admită, dacă vrea să fie consecvent cu tineretul de eri, care s'a sacrificat pentru idealul dreptății și a realizat Europa de azi cu tratatele în vigoare.

V. M. SASSU
Avocat

O realitate cumplită

După războiu, vremea a adus în orașele noastre sumedenie de străini. Indolența organelor de control, i-a lăsat să se gospodărească, fără a-i cerceta sau întreba de sănătate.

Și așa prin propria-ne cumsecădenie — (în dicționar a se căuta „tembelism interesat") — vedem astăzi o parte din camarazii noștri ce au încă brațe și creieri, crucificați în foame și desnădejde.

Istoria ne-a învățat că foamea e unul din cei mai răi sfătuitori. Ea poate duce ori unde, pe meleagurile gândului cumplit și călcător de așezări.

O generație zvârlită în brațele de ciot țepos ale stomachului gol, anunță vremea cruntă a mâniei. Ci noi nu o dorim, căci credem în viitorul acestei Țări.

Guvernanții cari s'au succedat de cincisprezece ani încoace, dela ultimile trepte ale marelui măcel, n'au găsit nimic mai bun în rosturile României decât să învârtească afaceri — de pe urma cărora ei și păduchii lor sânt fericiți foarte.

In acelaș timp străinii au împânzit toate ramurile de unde se poate câștiga o bucată de pâine sau cozonac.

Luați marile întreprinderi industriale, în frunte cu Reșița — unde conduc marii „rumâni": Max Auschnitt și Malaxa — până la ultimile cuibare unde bate tic-tacul motoarelor, și veți vedea că mai mult de cincizeci la sută din personalul superior și inferior e străin.

Organele competinte n'au de zis nimic.

Sumedenie de ingineri străini fură blidul de mâncare dela gura celor români.

Această ticăloșenie cumplită, repetată pe toate drumeagurile muncii intelectuale sau manuale, se petrece numai în această Românie întregită.

In nicio Țară din lume, elementul autohton nu e jertfit celui venetic. Căci e și logic și uman, ca întâi să-mi hrănesc consângeanul, și apoi dacă va mai rămâne o bucată de pâine s'o dau celui străin.

Atâta cât mai e vreme noi cerem puternic și desnădăjduit legi pentru protecția elementului românesc.

E cea mai ardentă realitate. Sântem în slujba ei. Și nu vom conteni a lupta.

VASILE ONEA

— oxo —

Mareșalul IOSIF PILSUDSKI

Intreaga viață a mareșalului Pilsudski, din primii ani dogoriți de focul literaturii patriotice de după revoluția din 1863, cu exilul din Siberia, închisoarea din Petersburg, creatorul legionarilor polonezi voluntari din timpul războiului, internarea la Magdeburg, reîntoarcerea urmată de spontana supunere a întregii națiuni, refuzul de a primi președenția și apoi lovitura de stat dela 26 Mai 1926, e icoana națiunii poloneze, urmărită dealungul istoriei sale; e par'că un torent vijelios, stăvilit pentru un moment în cursul său normal de mâna fatalității, dar care rupând stăvilarul se revarsă cu aceeaș puternică patimă de libertate; cine cunoaște istoria poporului polonez poate să-și dea ușor seama de această extraordinară vitalitate și persistență a picăturii de apă ce sfredelește piatra, de care au dat dovadă Polonezii, cari, alături de Cehi, au sguduit dintru început hibridul imperiu habsburgic.

Spusele mareșalului Pilsudski rezumă toată istoria neamului său și toată sbuciumata sa viață: „a fi învins și a nu te lăsa învins: este o VICTORIE, însă a învinge și a te odihni pe laurii victoriei, este o înfrângere".

DIMITRIE BERCIU

— oxo —

Filosofare „pe marginea" primăverii

Suntem în Maiu.

Luna, prin excelență a primăverii, a verdeții, a amorului și a vieții.

In Maiu. — „In wunderschöne Monat Mai!". — Și cine ar zice?

S'ar zice dimpotrivă — ce ironie! — că ne apropiem de moartea unui an: de iarnă.

Am fi în perioada lui agonică — în trista lună a unui Octombrie, îndurerat și plâns.

Din necuprinsul firii, de sub cenușiul desnădăjduit al cerului, cerne, mărunt și necontenit, — ploaia de toamnă.

Ai intenția vagă a unei pedepse pe care un dement sadic o infige subtil și cu o diabolică perseverență cuiva — așteptând răbdător să vadă apusul vital al celei din urmă dintre celule.

Și viața se strecoară încet-încet, licărind, par'că în bezna încordată de pândă a unui ochiu-morbid și nesigur, ca un tremur din ce în ce mai imperceptibil, asemenea unei candele ce se stinge.

Și-apoi marea și îngrozitoarea liniște a morții!

Și iată cum viața naturii își sugerează viața omului.

Ai impresia că după cum muntele rezumă, întrucâtva dela poale și până în vârf, natura dela equator și până la poli — tot astfel, omul rezumă însăși complexa viață a anului.

Și primăvara aceasta par'că-i tinerețea lui!

O succesiune de stări sufletești, variabile și variate.

După un avânt nețărmurit — o nesfârșită delăsare.

Par'că nu mai poți trăi — par'că viața ta e ceva, ce pâlpâie alăturea de tine și tu nu izbutești, decât să o contempli — cu ochi desinteresați și plictisiți.

Nu cauți să-ți explici dece, — căci la ce bun? N'ai, doar, motiv să te simți mort, totuși trăind! Ești tu și totuși, par'că-ai fi altul. Trăiești simultan o dublă viață: una, care-i a ta și care te menține în existență, alta care, deși e a ta, nu te interesează — o renegi și o acoperi de indiferență.

Intregul tău elan de viață — ar fi, grafic, zero.

O coardă, care a vibrat și-a revenit în poziția inițială și moartă!

Tu ești un „phoenix" — renaști însă.

Din tine însuți, din copleșire.

Vibrezi — în viață și cu cât, prin această vibrație, ocupi mai multe puncte din realitatea sensibilă — părăsindu-ți poziția inițială inertă — cu atât cele 2 existențe, vor șterge despărțirea dintre ele — și se vor însuma, confundându-se difuz și indivizibil, într'o singură vibrație: ritmul vieții.

Primăvara?

E în noi, ca, cea de-afară.

Nu-i verdeața — nu-i sbuciumul cald al sevei. Fiindcă în ochi și apoi în suflet îți picură monotonia cenușiului, fără nuanțe, al cerului.

Grea, ca plumbul și desagreabilă, ca un „frisson".

Și tu amorțești, cu încetul.

Căci un nesfârșit descurajant e descurajare nesfârșită.

Innoți în larg și tot avântul de a ajunge, ți-l destrami, pierzându-l în spațiul ce te desparte, neîndurat, de țărmul nădejdii tale.

Noi avem nevoie de alternanțe.

Mari, — dacă nu de nuanțe subtile.

Persistența unei culori și numai a ei e tot una cu inerția nemișcării — cu moartea spiritului.

Primăvara! — Primăvara noastră! — Primăvara lunii Maiu!

Da ea e. — Dar e ea ascunsă dedesubtul acestui quasi-doliu — gata a răbufni din neștiutul firii — cu surâs galeș și îmbietor — cu surâs în ochi de cer albastru și lucitori de soare — cu tinerețe de verde deschis neîntinat și sincer.

Te-aștepți să vezi, prăbușindu-se odată, — catapeteasma acestei bolți cernite.

Te-aștepți să vezi — înfrânte cătușele morții — ce cuprind întreaga natură — și să reînvie — în trâmbițe de biruință — ca un simbol al tinereții victorioase exuberantă de sevă și de viață — primăvara generoasă a lunii Maiu.

VASILE PRODANESCU

— o —

Studenții și partidele politice

Studențimea prin structura ei sufletească a înscris întotdeauna o pagină de ideal și avânt în cartea de aur a istoriei popoarelor. Intotdeauna s'a deosebit ca moralitate și mentalitate de generația conducătoare. A existat un antagonism care se accentua în raport cu epoca în care trăiau. Cu cât mediul cerea noi formule de viață, noi principii cu atât mai mult prăpastia dintre generații se deschidea mai haotică. Localizând acest proces istoric, în epoca postbelică vedem că datorită noilor îndreptări pe cari le cere ziua de azi, la care [illegible] și mentalitatea paradoxal deosebită dinaintea generației războiului, constatăm o ruptură quasi definitivă naturală și inevitabilă totuși, între noi și cealaltă generație.

Generația conducătoare se confundă cu partidele politice cari urmărind numai scopurile lor de „partid" — de orice partid — în mod normal au subordonat interesele generale ale țării, intereselor egoiste de partid.

Din această caracteristică fundamentală — rezultă celelalte aspecte, tot atât de caracteristice — cari întregesc și definesc structura partidelor noastre politice.

Noi nu discutăm sociologic, ce este un partid politic, ci ce este partidul politic român, care mai ales în epoca noastră s'a dovedit prin necesitățile dictate de interese meschine: **amoral și anațional**. Prin aceasta nu contestăm moralitatea și naționalismul oamenilor noștri politici. Aceștia constrânși de „disciplina de partid" au trebuit să accepte compromisurile amorale și anaționale, cari le-au creat, încetul cu încetul, mentalitatea anchilozată în formele egoismului politicianist, distrugându-le astfel sufletul moral și național cu care porniseră, ca o colectivitate sinceră și dezinteresată, la început.

Acest caracter al partidelor noastre politice, cari mai exact ar trebui numite **facțiuni**, prin conținutul oriental, pe care-l au, distruge sensul inițial, occidental al partidului politic, care la noi a rămas doar în titulatură.

In acest proces stă toată deslegarea ruinei noastre morale și materiale de azi. Ceeace a agravat acest caracter **amoral și anațional** al partidelor noastre politice este desigur crearea politicianismului de profesie care se înfățișează odios sub aspectul: **agentului electoral și al samsarului politic**. La noi politica nu este o artă ci o meserie, un mijloc convenabil de căpătuială.

Negreșit că sunt și studenți cari militează în partidele politice. Ei formează mai ales tineretul acestor partide. Dar nu despre acești rătăciți vrem să vorbim.

Pe aceștia, cu un ideal care se oprește într'un fund de buzunar în socotelile strimte din mlaștina partidului respectiv, gândul nostru îi refuză, i-am în[illegible] tului înnămoliți, îi lăsăm cufundați în truda lor de a înțelege ceeace niciodată n'au să înțeleagă pentrucă nu pot trăi în ideal.

Dar avem în fața noastră o elită studențească care socotește ca o sinucidere înregimentarea în partide. Dela aceștia, mulți, puțini cât sunt, mai putem aștepta ceva. Prin aceștia, cu o energie sufletească clădită din moralitate, cultură și avânt, vom găsi rezolvarea marilor probleme naționale, cari ne frământă azi. Cari sunt aceștia? Nu-i cunoaștem ca gloată. Ii știm timizi oțelindu-și sufletul și gândul într'un ungher sărac.

Acolo se prepară sufletul neamului românesc de mâine. Ei se pregătesc încet, dar sigur. Se clinuie și se agită când nu se înțeleg. Duc o luptă interioară, neștiută de nimeni care-i pregătește pentru lupta vieții.

In alchimia înțelegerii și dragostei lor pregătesc o Românie nouă din esența realității românești.

Intre aceștia și ceilalți, prăpastie adâncă.

Pe unii și pe alții îi desparte viața și moartea.

In sufletul acestei minorități de elită se plămădesc noile tipare, cari vor constitui fructul realității românești: România nouă.

Ștefan C. Ionescu

Concursurile naționale studențești

Programul se prezintă astfel:

Ziua I-a

11 Maiu 1933.

Sosirea oaspeților și primirea lor la gară de către reprezentanții Centrului studențesc Timișoara și ai Soc. sportive Politechnica.

Ora 10,30. Incartiruirea la Căminul studenților.

Ora 12. Primirea oficială în amfiteatrul TRAIAN LALESCU.

Ora 13. Masa la cantina studenților.

După amiază odihnă.

Ora 19. Cina la cantina studenților.

Ziua II-a

12 Maiu.

Ora 7,30. Dejun la cantina studenților.

Ora 8.45. Inceperea concursurilor. Defilarea.

ARENA BANATUL. Dela ora 8.45 la ora 12.45.

100 m. plat — eliminator — lungime fără avânt.

400 m. garduri, — eliminator — aruncări cu discul.

200 m. plat, — eliminator.

Ora 20. Cina la cantina studenților.

Ziua III-a

13 Maiu.

Ora 7.30. Dejun la cantina studenților.

Ora 8.45. Continuarea concursurilor.

ARENA BANATUL. Dela ora 8.45 la ora 12.45.

110 m. garduri, eliminator — salt cu prăjina.

400 m. plat salt înălțime fără avânt, aruncări cu ciocanul.

Ora 13.15 până la ora 14,30 prânzul la cantina studenților.

Dela ora 16 la ora 19.45 două matchuri de foot-ball.

Ora 20 cina la cantina studenților.

Ora 21,30 până la 22.15 demonstrație de box în sala centrului studențesc (cantina).

Ziua IV-a

14 Maiu.

Ora 7.45 dejun la cantina studenților.

Ora 8,45. Continuarea concursurilor.

ARENA BANATUL. Dela ora 8,45 la ora 12.45.

110 m. garduri, — finala, salt în înălțime cu avânt, triplul salt.

400 m., plat, — finala.

4×100 ștafetă.

Ora 13.45 la 14.30 prânzul la cantina studenților.

Dela ora 16 până la ora 17.30.

100 m. plat, — finala.

300 m. plat, — finala.

400 m. garduri, — finala.

Ștafetă olimpică.

Dela 17,30 finala matchurilor de foot-ball.

Ora 20 cină comună în saloanele A. C. R. R. C. B.

Ora 22 asalt de scrimă.

Ora 23 împărțirea premiilor. Dans.

Programul pe Arena Politechnică

Ziua II-a a campionatelor (12 Mai 1933).

Dela ora 8.45 la 12.45.

Concursuri de tennis pe echipe, două simpluri și un dublu.

Ora 9, concursuri de oină.

Ora 12, concursuri de voley.

Dela 16 la 19.30.

1500 m., plat, aruncări cu greutatea, lungime avânt.

300 m., plat.

Ora 16 continuarea concursurilor de tennis.

Ziua III-a 13 Maiu.

Dela 8.45 la 12.45. Continuarea la tennis.

Ora 9, concurs de tennis, oină.

Ora 13, concurs de voley.

Dela 16 la 19.30, continuarea concursurilor de tennis.

Ziua IV-a, 14 Maiu.

Dela 8.45 la 12.45 continuarea concursurilor de tennis.

Ora 9, concurs de oină.

Ora 12, concurs de voley.

Dela 16 la ora 19, continuarea concursurilor de tennis.

Sudălmi și meremeturi

Contribuții istorice

Urmașii daco-romanilor, din bătrâna Dacie — sântem noi. Așa glăsuește istoria, bărbosul ei intermediar.

La începutul săptămânii patimilor am avut ocazia să verificăm acest lucru. Fără a cotrobăi prin tomuri vechi și academice. Ci pe teren. In vomitoriul din dealul mitropoliei.

Reprezentanții acestei țări — dragă Doamne, tipi reprezentativi — au dat un spectaculos număr de circ.

Știți dumneavoastră că circul era pâinea cea de toate zilele a poporului de pe lângă Alpi și hăt departe. Deci noi suntem mai mult Români...

Și s'au apucat Românii ăștia, pre numele lor deputați, de brăcinare, fălci, balustrade și pahare, pomenind de mame, bunici și alte părți muierești.

Iar publicul din tribune i-a încurajat americănește, cu sudălmi, fluerături și huiduieli.

Clopotul bătrânului iubitor de balcanici, om numit Kikeo-Popp, s'a agitat zadarnic, pentru liniștea tânărului corp, al cărui prezidiu e.

Și după încercarea puterii Camera a continuat să voteze.

Să trăiți domnilor deputați. Și să vă ajute Dumnezeu să vă mutați la Sidoli sau Spitalul central de boli fluturești. Pentru preamărirea instituției romane, ce se numește circ.

Căci altfel cum ne-am putea dovedi origina.

Fără trimiteri... la alți autori.

Știri din Germania

Din Dresda primim următoarele rânduri, atât de suggestive — cărora ne grăbim a le face loc, pentru a lămuri opinia noastră publică — risipind — odată pentru totdeauna — atmosfera falsă și tendențioasă, creată de o anumită presă, cu prilejul marei prefaceri istorice, ce făurește azi — pe o nouă bază sociologică — Germania creștină a Germanilor:

„Societatea Studenților străini la Școala Politehnică din Dresda", care numără în rândurile sale reprezentanți a 26 Națiuni, în urma unei adunări generale extraordinare din 14 Aprilie 1933 trimite Organizațiilor studențești din străinătate următoarea adresă:

Camarazi,

In urma știrilor contradictorii, tendențioase sau lipsite de adevăr asupra evenimentelor interne și stării de lucruri din Germania, ne-am simțit datori să luăm o atitudine precisă.

Suntem martorii unor mari evenimente în Germania cari pot fi considerate drept Revoluțiune Națională. Nu am fost însă martorii tristelor evenimente cari au însoțit până acum mai toate marile frământări naționale. Disparatele acțiuni eronate sau excesive sunt inevitabile la astfel de mari evenimente, cu toate acestea guvernul și-a dat silința să asigure liniștea și siguranța particularilor și să reprime orice mișcări subversive. Insuși boicotul contra întreprinderilor evreești din Germania, care trebue considerat ca o măsură de apărare, a decurs, deosebit de liniștit și disciplinat.

Străinilor li s'a asigurat în această epocă de tranziție o protecție specială.

Noi, Studenți străini, ne bucurăm ca și înainte de aceeaș ospitalitate în Germania și bunele noastre relațiuni cu studențimea germană au rămas neatinse.

Ne bucurăm să constatăm silința serioasă a guvernului de a întreține relațiunile amicale cu străinătatea și chiar de a le întări.

Datoria sfântă a fiecărui student este de a fi un servitor credincios al dreptății. Deaceea sperăm că, camarazii noștri din străinătate vor interpreta această adresă a noastră cu seriozitatea necesară și vor ajuta ca conținutul acesteia să ajungă la cunoștința opiniei publice.

(ss) Nils Iacobsen
(ss) L. Elekes

Raport asupra activității Centrului Oradea

susținut de d. Nonu Terențiu

Activitatea comitetului executiv al Centrului studențesc Oradea pe anul 1932—33 este următoarea:

Dela înființarea acestui Centru și până în prezent, nu s'a simțit nici odată necesitatea unei activări atât de intens reclamată fie de interesele vitale ale studențimii, fie de alte imperative de ordin social.

Comitetul ce ne-a precedat precum și comitetul acestui an, au fost puse la o încercare mult mai grea. Aceasta, *pe deoparte* drept consecință a înrăutățirii situației materiale în Ardeal, iar *pe de altă parte datorită curentelor de destrămare națională, campanie dusă cu multă dibăcie de iridenta maghiară dela granița de Vest.*

Față de această situație comitetul ce am onoarea să prezidez a crezut potrivit a-și împărți programul de activitate în 3 ramuri:

1) O activitate serioasă pusă în serviciul cauzei de *ameliorare a situației materiale* precare a studențimii dela Oradea. S'a intervenit la Facultăți pentru *scăderea taxelor;* pentru dispensă de taxe pentru cei meritoși și cei prea săraci; — pentru admiterea plății taxelor școlare în rate trimestriale. S'a intervenit pe lângă direcțiunea căminului în sensul ca taxa de întreținere să fie scăzută în raport cu seriozitatea adâncă a prezentului. Studenții săraci să fie ajutați de Centru (în raport cu posibilitățile) prin împrumut ori ajutoare.

2) *O activitate serioasă pusă în serviciul cauzei naționale.* Cunoscute fiind sentimentele dubioase și nesincere ale minoritarilor dela granița de Vest, *studențimea a fost cea mai indicată să lupte pentru stârpirea acestui pericol și pentru înăbușirea curentelor duse contra Românilor de oamenii puși în serviciul Budapestei.*

Față cu această situație misiunea noastră la Oradea a devenit tot mai grea. Românismul dela granița de vest are *deja în față doi dușmani* aprigi, greu de învins:

1) *Comunismul*, care la O*radea are un nucleu foarte* puternic trebuie înăbușit. La desordinele comuniste, studențimea a fost un element de sprijin al siguranței statului. La judecarea proceselor în cari erau implicați comuniști, am cerut prin proteste solemne condamnarea lor;

2) Al doilea dușman al nostre sunt *Ungurii*. Campania revizionistă din zi în zi este dusă cu tot mai multă obrăsnicie de Unguri, fie prin presă minoritară din Ardeal fie prin manifestațiuni. Cum acest curent a prins rădăcini adânci la sate, în sensul că țăranii cari trăiseră sub dominația lar până în anul 1918, au ajuns să fie terorizați de teama (justificată de propagandiști) că în curând se va restaura Ungaria, Centrul studențesc Oradea în vederea spulberării acestor vise urîte, a înființat un ciclu de conferințe cu caracter pur național, — conferințe cari se țin în provincie. Intâia conferință s'a ținut la *Beiuș* în ziua de 22 Ian. 1933 în fața unei numeroase asistențe unde d-l prof. universitar dr. Gh. Sofronie a vorbit despre „Tratatul dela Trianon și problema revizionistă". A urmat apoi în comuna *Vașcău Salonta* și *Tinca* în restul Duminicelor. In programul nostru mai avem localitățile: Arad, Satu-Mare, Carei Mari, Baia Mare și Sighet unde ne vom mai deplasa în Aprilie și Maiu cu asemenea conferințe;

3) La Oradea avem un alt ciclu de conferințe la cari sunt invitați diferiți oratori, săptămânal, ca: d-l Nichifor Crainic, A. C. Cuza, Oct. Goga, Pamfil Șeicaru și alții, precum și înalții episcopi și profesorii universitari. Această a treia ramură de activitate, numită *culturală*, am crezut de cuviință a o intensifica pentru prepararea studenților și menținerea lor la credința în care s'au născut, precum și ai feri de pericolele ce amenință societatea. Paralel cu aceasta, studenții fac diferite șezători culturale în județ, în toate Duminicele, unde în fața a sute de țărani, țin conferințe și coruri.

O altă ramură de activitate a comitetului nostru, este *acțiunea sportivă*.

Până în acest an ideia sportivă în unitatea noastră nu era desvoltată deloc. Studenții nu erau constituiți în acest sens, deși posedau o pricepere sclipitoare în unele ramuri sportive, — ci sprijineau alte cluburi românești din Oradea unde erau înscriși. Anul acesta, consilierul Nicolae Pleșea, un eminent înțelegător al mecanismului sportiv a înființat, țiuni sec. de: a) *football;* b) *scrimă;* c) *atletică;* d) *tenis;* e) *voleyball*. Această acțiune a fost înfăptuită cu intențiunea de a predomina cluburile minoritare din Oradea cari dețin locurile prime în acest gen.

In afară de această activitate centrul studențesc Oradea a executat cu punctualitate și caldă inimă toate îndrumările dela Uniune, — a luptat pentru isbunda studențimii și ducerea la bun sfârșit a acțiunilor întreprinse de Uniune ori alte Centre studențești. (Exemplu: cazul dela 29 Ian. și altele).

Minoritarii cer prea mult

Țară mai primitoare, mai ospitalieră, mai îngăduitoare, ca România, nu există pe globul pământesc.

Toate națiunile minoritare dela noi au cea mai mare libertate de a-și duce fără jenă, felul lor de viață, din toate punctele de vedere. Și cu toate acestea, cea mai mare parte dintre acești străini, prin sânge și credință, ne dau dovadă, la diferite ocazii, de un fel de nemulțumire, transformată subit într'un șovinism de rassă, irendentist, neghiob, tolerat — iată! — de către autoritățile noastre de ordine publică.

Unde s'a mai pomenit o altă țară unde străinii când Românul șomează, să se lăfăiască în bogății, ca în țara noastră, găsind posibilități de acaparare de averi?

In concordanță cu prevederile dreptului internațional și după principii sănătoase, țara românească prin legiferările sale în acest sens a dat o mulțime de drepturi minoritarilor, fără deosebire de națiune.

Cele cu o populațiune mai numeroasă cum sunt Ungurii, evreii, etc., și-au format partide politice naționale înăuntrul țării, și nu numai atât, dar aceste partide au întrecut culmea prin abuzul de libertate, afișându-și convingeri și planuri mârșave de irendentism pe pământul unei țări, din produsul căruia se înfruptă mai mult decât poporul indigen.

Datoria partidelor noastre politice, cât și — mai ales — cel dela putere, este de a veni cu o lege serioasă de îngrădire a unor libertăți cărora, străinii le forțează elasticitatea de afirmare a unor nejustificate pretențiuni, care formează obiectul deselor controverse diplomatice, în ceeace privește stabilirea exactă a punctelor de normalizare a vieții minoritare înăuntrul unei alte națiuni de baștină. Trebue să se dovedească acestor minoritari că, în mod — de multe ori — scandalos, ne cer prea mult.

Avem și noi aspirațiile noastre legitime, sentimente puternice de patriotism, de mândrie națională, astfel că nu putem tolera la infinit să fim lezați în interesele noastre vitale ca Stat, ca Națiune.

George Popescu-Olt

IN ZIG ZAG

Evreii din România au declarat boicot mărfurilor germane.

Evreii din Bucovina și-au organizat batalioane de asalt.

Guvernul socotește atât de normal aceste fapte, în cât nu spune, nici face nimic. Tace.. Și se pregătește, nu mai știm pentru a câta oară, să... dizolve organizațiile antisemite.

„Țara noastră", cotidianul d-lui Octavian Goga, prin penele câtorva redactori ai săi, se repede contra actualelor stări din Germania.

Domnii cari împletesc cuvinte acolo n'au citit de sigur „Mustul care fierbe".

Sau toată afacerea se reduce la câteva nenorocite voturi, pe care le vânează partidul național-agrar?

D. Maniu se retrage dela șefia partidului național-țărănesc, sau nu?

Iată întrebarea pe care și-o pune o bună parte din presă, de câteva săptămâni, având aerul, că însăși țara palpită în ritmul acestei întrebări.

Fiți serioși, Domnilor!

Dacă d. Maniu va pleca, democrația se va prăbuși, cu o oră mai devreme — aceasta e singura realitate. Căci d. Iuliu Maniu e singurul înțepăn într'o lume de trepăduși democratici. Plecând, nu va face decât să sublinieze, moartea unui regim perimat. Atât.

Ziarul „Epoca" a adus prin condeiul d-lui Sturza, grave acuzații unui actual ministru, precizând că e cel ce se ascunde sub denumirea de „reprezentant al cauciucului" în corespondența Skodei.

Până în prezent respectivul ministru nu a acționat în judecată numitul ziar. Guvernul nu a dat nici un comunicat.

Concluzii?

Bună țară, rea tocmeală... fir'ar a dracului de socoteală!

In ajunul zilei de 1 Mai, autoritățile au arestat pentru douăzeci și patru de ore pe toți șefii deochiați ai mișcării socialiste și comuniste din România.

Primejdie de 24 ore...
Fără comentarii!

In ziua muncii mare tărăboi la lojile francmasonice, — „Frații" intraseră în panică. De ce?

Ziarul „Calendarul" își punea piatra fundamentală la casa proprie.

Ias.

Informațiuni

„U. N. S. C. R."-„C. S. B." și Redacția ziarului „Cuvântul studențesc" se mută în str. Plevnei Nr. 11.

In noul local se va amenaja pentru studenți sală de lectură, restaurant și sală de dans.

Studenții înscriși la „C. S. B." și purtând insigna, vor beneficia de însemnate reduceri la restaurantul ce se va deschide și în care va domni o adevărată atmosferă de Heidelberg.

In 1934 va avea loc în Belgia primul congres internațional al elevilor ingineri. Pentru informații a se adresa: Georges Verschoore 18 Avenne Astrid; Gand.

U. N. S. Belgiană va organiza în timpul vacanței mari o escursie prin Belgia și Luxemburg. Doritorii unei asemenea escursii se vor adresa sus numitei uniuni.

FRANȚA. — Universitatea din Clermout (Franța) anunță cursurile de vară de limbă și literatură franceză între 15 Iulie — 31 August.

Taxele sunt de 150 franci pentru 15 zile, 250 franci pentru o lună și 300 franci întreg cursul de 6 săptămâni.

Se pot găsi pensiuni complecte cu 20 și 25 franci pe zi și se acordă 50% reducere pe Căile ferate franceze.

Informații se pot obține prin „Syndicat d'Initiative, Place de Jande, Clermont-Ferrand (France)", ca și prin Uniunea noastră.

PE MARGINA VIEȚII MATERIALE

In ochii fiecăruia sare azi latura economică a activității omenești. Aspectul sumbru al vieții materiale studențești a fost de asemenea relevat la diferite prilejuri. La Cernăuți el cade în domeniul tragicului.

Universitatea din Cernăuți nu cunoaște studenți bucovineni de bani gata. — evident cu excepția minoritarilor, recte evrei, — orice bacalaureat român al vreunui liceu din această parte, când vine să se înscrie la Universitate, nu pregetă a aduce cu sine certificatul de paupertate, care să-i deschidă acces în cămin.

Sunt două căminuri de studenți și unul de studente, întreținute de stat, conduse de o comisiune și dirijate fiecare de un director. Regulamentul nu îngădue studenților nici un amestec efectiv. Comitetele de studenți, cari funcționează anual la fiecare cămin au rol șters, cu oarecari atribuțiuni administrative doar. Cine trăește în mijlocul studenților, poate lesne constata că de aici au isvorât unele nemulțumiri Nimeni n'ar putea nega comisiunii exemple de justă apreciere și înțelegere a situațiilor. Dar tot atât de adevărat e că nimeni decât unul sau mai mulți delegați ai studenților, n'ar fi în stare să prezinte mai bine situația de fapt și doleanțele lor. Și apoi studenții din Cernăuți se simt geloși, știind că la celelalte centre, colegii lor conduc singuri căminurile, cu rezultat bun. Chiar la Cernăuți, căminul soc. acad. „Junimea" funcționează cât se poate de bine. Și-a deschis și o mică cantină, unde membrii societății lipsiți de mijloace, pot lua masa pe un preț accesibil oricui.

Până în anii trecuți, Statul oferea căminurilor din Cernăuți însemnate ajutoare, cari se repartizau, prin concurs, în formă de burse și semi-burse sau numai loc gratuit în cămin și cu taxa întreagă la cantină In toamnă s'au tăiat o parte din subvenții și atunci bursele de altădată s'au schimbat toate în semi-burse. Anul nou a adus alte surprize studenților. Din cei cari cu greu au putut veni din vacanțele Crăciunului de acasă, jumătate s'au trezit și cu semi-bursele tăiate, în virtutea dispozițiunilor ministeriale de „reduceri și echilibru bugetar". Costul întreg al mesei la cantină nu-l pot suporta decât doar câtiva, extrem de puțini. Față de enorma scădere a alimentelor pe piață, el este și prea ridicat. Nici semi-bursierii toți nu sunt în stare a-și procura cartelele. Cantina studențească din Cernăuți, care acum 2—3 ani gemea de entuziasmul tineresc, azi este expresia cea mai fidelă a crizei — frig și gol. In schimb — și este jenant de spus, dar e adevărul grav, — dacă treci prin camere, vei găsi pâine și ceapă — hrana atâtor locatari ai căminurilor. Fără îndoială că cei dintâi, cari au dat urmare recomandației d-lui Titulescu de astăprimăvară, au fost studenții.

Mai este o durere. In căminul „Unirea" sunt o mulțime de locuri neocupate. Ele au fost rezervate, în majoritate, studenților de la Drept, dar nu toți au putut întruni condițiunile necesare, adică examene complete din anul precedent. Afirmăm cu conștiința deplină că și credința studenților e, că nu trebue să fie căminurile azil al dulcei nesimțiri orientale și un stimulent în a uita datoria. Dar te cuprinde mila când vezi locuri goale la cămin și studenți dormind pe la gară, suprapopulând mizerabilele locuințe din oraș ale colegilor lor sau odihnindu-și oasele pe scaunele din localurile societăților studențești. Poate că cel puțin provizoriu se puteau repartiza locurile.

Această succintă înfățișare a diferitelor fațete, sub cari se prezintă problema vieții materiale a studenților din Cernăuți, impusă de situația de fapt, de recentul memoriu înaintat de comitetele căminurilor Rectoratului, este și un ecou al nemulțumirilor ce se poartă printre studenți și al doleanțelor, cari se vreau cunoscute în mod pașnic și ascultate. Și mai nădăjduim că aceste dureri vor ajunge poate, cumva, — direct sau indirect — la cunoștința celor ce azi ne guvernează și-i va îndemna să dea un leu mai mult studenților din Cernăuți, sau, pe acela ce-l dau, să-l dea într'adevăr și mai de vreme.

Memoriul amintit s'a alcătuit în temeiul celor expuse și discutate în adunarea studenților, care a avut loc săptămâna trecută la cantină. S'a solicitat din nou a se da glas și studenților în conducerea și administrarea căminurilor. In baza unui tablou amănunțit și precis al prețurilor de pe piață și comparând taxele dela o sumă de internate cu cele dela cămin, s'a cerut reducerea mesei, precum și îmbunătățirea ei, de vreme ce în prezent nu e substanțială. S'a mai cerut instituirea unui nou concurs pentru ocuparea locurilor libere din căminuri.

Doleanțele acestea reclamă cu atât mai multă bunăvoință și grije, cu cât totdeauna ele au fost manifestate așa de pașnic și private de orice tentativă de revoltă. Lipsurile înșirate n'au mânat pe nici un student român în brațele „reformatorilor sociali" ai comunismului deși n'au lipsit nici aceste ispite. Să ne aducem aminte că la 10 Decembrie 1931 s'au putut furișa și în cantină și în Universitate manifeste cari purtau manșetă cu litere roșii: „Prefaceți 10 Decembrie fascist într'o zi de luptă a studențimii revoluționare internaționale", debitând cu aprecieri că luptătorii naționaliști „sub masca aceluiaș naționalism predică solidaritatea cu oligarhia exploatatorilor „naționali"", și trădează interesele studențimii sărace, făcând servicii de simpli lachei asupritori, iar concluzia: „Contra fascismului universitar! Jos războiul antisovietic! Apărăm Uniunea Sovietică!" Tirade ca acestea au fost respinse cu scârbă de studențime. Activitatea și manifestările ei marchează rezultate isvorâte doar dintr'un idealism curat. Și datoria tuturor acelora ce pot, e să țină viu acest idealism. Pe noi, studenții mai vechi, cari am apucat alte vremuri, ne doare mult văzând cum noile generații, — părtașele atâtor reforme școlare, cu înjugarea preocupării intelectuale într'o muncă istovitoare și privatoare de orice contact cu experiența vieții — vin să dea ochi cu greul zilei, iar miragiile „vieții de student", cari poate de atâtea ori le-au alimentat visurile de liceeni, să se izbească de o realitate prea cruntă, nimicindu-le credința și idealul și dându-le în schimb, dacă nu revolta, atunci cu siguranță indiferența și decepția.

Iată de ce ne temem noi. Căci nu-i nimic mai primejdios ca pustiul și decepția în sufletul unui tânăr.

Dorința noastră: „Caveant consules!" e viitorul țării!

ION NEGURA
Cernăuți

Rânduri scrise

cu prilejul unei sabotări

Azi, mai mult ca oricând altădată, ne întrebăm cum în țara noastră, glie moștenită cu sacrificiul vieții strămoșilor și părinților noștri, se pot tolera atâtea mizerii provenite dela evrei.

Să stăm strâmb, să judecăm drept. Noi nu facem politică și până nu vom escalada gardul nu vom face. Însă este de datoria noastră să intervenim când este vorba de o nedreptate, pentru că o nedreptate intenționată e sinonim cu o crimă comisă în mod odios.

Și iată despre ce este vorba.

A început boicotul. Vă veți întreba: „cum, la noi în țară Boicot? pentru cine? contra cui?" A început boicotarea produselor d-lui Carol Gagel sub pretext că d-sa este German, este hitlerist.

Era firește natural să se nască și la noi în țară boicotarea produselor de proveniență germană, fiindcă există foarte mulți evrei cari prin boicotarea produselor cred că vor reuși să intimideze regimul hitlerist, pe Hitler.

A început de mult boicotul însă numai, cum am spus, la produsele provenite din Germania, acum însă a început un nou sistem de boicot chiar contra noastră după cum vedeți.

Printre mulți alții, cari reacționează în ascuns, notăm pe unul care a scos capul ca șarpele șuerând din vârf despicat de limbă și a început să reacționeze contra produselor d-lui Carol Gagel, D-sa a uitat că d. Gagel este Român și nu German așa cum e considerat de către evrei.

D. Herdan să nu se joace prea mult cu focul! A uitat probabil că mai ieri a avut un proces foarte dubios, dar ceea ce nu trebue să uite e că, majoritatea clientelei d-sale, la bufetele automate, sunt studenți, cari ar ști la nevoie să-i plătească polița arătându-i și D-sale ce înseamnă boicotul.

G. P. O.

Indemânarea unei bărbi

Iudismul, cu întreaga lui mentalitate anarhică, înfrânt în Germania, a deslănțuit în toate colțurile lumii o nesfârșită furtună de schelălăituri.

Toată democrația, cu spume în colțurile gurii, a început a protesta, căci e în primejdie... civilizația europeană.

Dela această lamentabilă tremurătură n'a lipsit d. Nicolae Iorga.

Barba „Domnului apostol", printre rochițe de baletiste și scribi jidovi, s'a înfuiorat năprasnic, pornind printre tămâie și sudălmi să se împleticească, sub chip de variate cozi multicolore.

Răsplata n'a încetat.

Cam tot în acel timp, istorrricul Iorga avea în repetiție, la Teatrul Național, o piesă — „Moartea lui Azor", sau cam așa ceva. O piesă proastă ca toate celelalte pe cari le-a fabricat în decursul vremii.

La premieră, presa democrată a Sărindarului, în păr! A doua zi laude și osanale.

Nicolae Iorga, a surâs șmecherește în barbă: afacerea se făcuse.

Civilizația europeană a fost salvată.

La mai mare, Domnule apostol!

O. F. H.

En honneur des membres de la „Petite Entente des étudiants"

Quelques mots sur la Roumanie

En parcourant la Roumanie d'avant guerre — notre grand écrivain *Al. Vlahoutza* — qui repose aujourd'hui, dans la quiète parfaite de la mort — a réussi, grâce à son remarquable talent à écrire un très intéressant livre concernant le pittoresque de notre pays.

Une guerre terrible a ébranlé le monde entier.

A ceux qui avaient généreusement voué leur vie à la Patrie, Dieu accorda d'humble récompense d'avoir vaincu.

Du grand événement que fut la guerre il en résulta une amitié que nous considérons indissoluble, entre ceux que les souffrances et l'héroïsme réunirent d'une manière hautaine dans le faisceau de la „Petite Entente".

Le peuple roumain a racheté au prix de ses 800.000 morts tout ce que les ennemis voraces des alentours — en méprisant des droits historiques, avaient arraché à la Roumanie.

Pour nos amis qui ont par hasard visité la Patrie du peuple roumain ces quelques lignes — quoique démunies du brillant que *Vlahoutza* leur aurait sûrement inculqué — seront pourtant, peut-être, un tendre souvenir.

Nous désirons de la sorte — pour ceux qui ne nous connaisent pas encore — que, ce que nous venons d'écrire, dans cette belle langue, — qui appartient au peuple frère et particulièrement sympathique de la brave France — finisse par leur donner une faible intuition, de ce qu'est le pays et l'âme du peuple roumain.

La Roumanie a dû supporter la rigueur de sa situation géographique: à travers le chemin des invasions barbares.

Le peuple roumain a dû entrelacer son humble existence, non seulement avec une glorieuse tradition, mais aussi avec une infinie série de dangers.

De sorte que, pour son âme — à cause des douloureux événements historiques — „braver la souffrance" — était devenu le rythme naturel de la vie.

Mais le fait, qu'après une tension de l'être, il doit absolument suivre, un état de détente, — est spécifique à la nature humaine.

L'âme roumaine a trouvé, au milieu de la nature, cet état de détente, qui renferme quelque chose du tendre repos, caractéristique au romantisme.

Il y a, au milieu de la nature roumaine, une si merveilleuse harmonie, qu'elle pourrait bien être considérée comme „la terre promise", s'il n'y avait eu le danger des ennemis du dehors et des jurés de l'intérieur du pays — profiteurs rapaces d'une tolérance illimitée.

Une main de maître a bâti la terre roumaine:

les majesteux Carpathes — comme une vraie colonne vertébrale idéologique des Roumains — traversent le corps du pays, séparés par une région de collines — d'une plaine tout aussi vaste, mais bien moins agitée, que notre mer!

Une beauté rustique — débordant de la santé sauvage et riche d'une nature encore vierge, éclate abondamment dans nos Carpathes.

Ce sont eux — géants invincibles — qui, depuis des siècles, protégèrent, de leur majesteuse hauteur, les destins de la nation roumaine.

Bien que les invasions barbares furent terribles — notre peuple a réussi, à l'abri des Carpathes, à garder sa langue, ses traditions, sa civilisation.

Dieu a doté notre pays, d'absolument tout ce qu'il nous faut.

Mais la richesse de la Patrie des Roumains renferme, malheureusement d'une manière inévitable, le risque d'être un eternel objet d'attention pour les envieux.

La tendance d'appropriation des biens d'autrui, carctéristique aux malfaiteurs, ne quitte jamais nos ennemis.

C'est ainsi que le peuple roumain a appris de l'expérience bien coûteuse du passé, quel est son devoir!

Il y a huit provinces qui constituent notre pays, mais l'âme roumaine n'est qu'une et indivisible.

L'indifférence majesteuse devant la mort, des braves Dacs et l'héroïsme des grands conquérants que furent les Romains — voilà l'héritage laissé par nos aïeux à cette infatigable sentinelle de la Patrie, harcelée de continuels tourments et l'oeil toujours aux aguets, — qu'est notre peuple.

Aujourd'hui, quand les dangers qui nous entourent tous, coulent pareillement aux vagues de notre vieux Danube — le peuple roumain, lie la sincerité de ses sentiments, à la vaillance fameuse des peuples amis — yougoslave et tchékoslovaque — désirant âprement que l'importante union des forces de ceux qui forment la „Petite" — mais non pas une moins grande „Entente" — soit une garantie du progrès vers lequel doit conduire l'éxistence d'une civilisation réélle et florissante.

Vladimir Boantă

Le rédressement monétaire en Roumanie dans la perspéctive de la Conférence économique de Londres

Aujourd'hui on sait pértinemment et cela sera confirmé à la prochaine conférence économique de Londres, de même que dans les travaux préparatoires de Washington que l'Angleterre n'aura renoncé à la suspension de l'étalon-or, jusqu'à ce qu'on ne soit arrivé à une circulation normale des marchandises, par la diminution des réstrictions douanières et à une régulière circulation des capitaux, par une nouvelle répartition de l'or.

Elle est trop consciente de l'extraordinaire développement du commerce britannique dans le monde, et — notamment de l'ampleur des transactions commerciales qui s'éffectuent par sa propre monnaie, pour ne pas considérer les éventuels risques auquels s'expose la livre sterling en continuant à supporter la circulation irrégulière actuelle, des capitaux et les trésorisations excéssives — dans les diverses parties du monde.

Par conséquent, elle a du prendre, à juste titre, les si nécéssaires mesures de prévoyance, incluses dans la politique de suspension de la convertibilité de sa monnaie, même au prix de sa dévalorisation partielle.

D'autant plus, qu'une telle dévalorisation devait favoriser, en même temps une rélative éxpansion de son éxportation.

Il en résulte que bientôt, la quéstion monétaire va se poser pour tous les pays du globe et devra recevoir une solution internationale, pour la plupart dans le sens des vues de l'Anglettere.

Je crois donc qu'il est important au plus haut dégré, que nous recherchions même dès à présent, quelles sont ses vues ou plutôt, quest-ceque l'Angleterre entend par la prétention d'une plus juste répartition de l'or.

L'Angleterre soutient que la circulation de l'or, fut en grande partie anormalisée, par la mobilisation de l'or et par des moyens anticomerciaux, c'est-à-dire, sans qu'un certain déplacement corresponde à un échange de marchandises ou de services. Elle affirme que les payements imposés par le problème des réparations ou des dettes politiques intergouvernumentales, ont constitué la genèse de cette situation anormale, agravée ensuite peu a peu, en même temps que le dévélopement de la crise, par le phénomène de la trésorisation.

L'Angleterre est consciente que le point culminant de cette situation anormale, constitue aujourd'hui l'adoption (à peu près, dans tous les pays ou il y a un régime exceptionel pour le controle de la circulation) — de l'or et des devises, sans lesquels, toutes les monnaies échoueraient avec une certitude mathématique, parceque l'accentuation des insolvences et sourtout des intentions de trésorisation improductive, seraient capables de consommer le stock métallique entier, appartenant aux instituts d'émmission réspectives — si la convertibilité ne serait pas suspendue.

C'ést à juste titre qu'elle proclame d'une façon cathégorique, que l'immobilisation de l'or dans le sens de la normalisation de la circulation des capitaux, émmis sur sa base, constitueraient, aujourd'hui, le plus important remède de la crise économique.

L'Angleterre, demandera de la manière la plus claire possible, — et la conférence approuvera surement, — d'élaborer un plan général pour le rédressement de la situation monétaire, de tous les pays, avec le concours des pays possédant de l'or, affin de pouvoir arriver à la libre circulation de l'or et des dévises, aussi qu'à la majoration de la circulation monétaire. L'autre problème du rédressement douanier, viendra après, dans la discussion de la conférence. Mais ce problème, soulève d'énormes difficultés:

1) Ceux qui sont liées de la non-liquidation appartenant aux portefeuilles des instituts d'emmissions, et;

2) ceux qui sont en liaison avec la situation speciale du Trésor publique.

L'éxemple le plus évident, on le trouve chez nous, où notre Institut d'Emmission réclame une circulation de 14 milliards lei, la cause étant, les anciennes ou bien les nouveaux prélévations que l'Etat éxécute sur son active et l'anihilation presque complète de son portefeuille économique et comerciale. Si nous ajoutons les arrièrés d'Etat de 18 milliards lei, il en résulte que le rédressement monetaire et financier de notre pays, réclament une contribution d'environ 32 milliards.

Cela serait évidement, une contribution excessive qui — vu les demandes de plusieurs pays — ne pourait pas être réalisée. La conférence se trouvant en face d'une demande de plusieurs milliards de dollars, devra proclamer l'impossibilité de la satisfaction intégrale, et alors on fera recours à l'une des mesures suivantes:

1) Ou bien on decidera à séparer les divers pays en rapports avec les difficultés respectives de rédressement, en éliminant pour le moment, ceux qui ont une situation financière désordonnée;

2) Ou bien on utilisera pour les pays ayant une situation difficile, une procédure mixte en decidant de réaliser, le rédressement, par des propres moyens, — c'est à dire par l'application d'une dévalorisation monétaire, dans une certaine proportion.

C'est seulement, pour le reste qu'on devra proceder à une accréditation internationale sous la garantie de l'Etat.

Voilà les 3 éventualités de rédressement monétaire qui— conjointement avec une action de crédit au caractère international — sont destinées à contribuer au rédressement de notre monnaie et de nos finances:

1) Dévalorisation de la monnaie à ½ de sa valeur actuelle.

En ce cas-là l'actuel stock métallique de notre Institut d'Emmission — d'environ 10 milliards — serait réévalué à 20 milliards, c'est-à-dire avec un excédent de 10 milliards qu'on pourait utiliser au rédressement partiel de Institut d'Emmission. Pour le reste, concernant son entier rédressement ainsi que le rédressement du Trésor publique — on devra recourir à une contribution internationale.

Cela remonterait au chiffre de 22 milliards à la nouvelle parité de 1.55 ou en dollars à aproximativement 70 millions.

2) Dévalorisation de la monnaie à 1/3 de son cours actuel.

L'actuel stock metallique de la Banque Nationale serait réévalué à 30 milliards, c'est-à-dire avec un excédent de 20 milliards — utilisables au rédressement monétaire et financier.

Une contribution internationale serait nécéssaire seulement pour environ 12 milliards à la nouvelle parité de 1.033 — ou bien en dollars à environ 25 millions.

3) Dévalorisation de la monnaie à 1/4 de son cours actuel.

La révalution du stock métallique remonterait à 40 milliards lei, c'est-à-dire avec un excédent d'environ 30 milliards, capables de réaliser— sans aucun concours international un rédressement complet.

Cette hypotèse pouvait être adoptée au cas échéant où la conférence de Londres échouerait.

D'ailleurs, en cas de réussite, c'est impossible qu'on ne nous accorde pas, au moins, 25 millions de dollars — qui réprésentent un chiffre plus ou moins modeste — par rapport à l'importance de l'opération internationale poursuivie.

Ainsi qu'il est, pareillement, inadmissible qu'on puisse obtenir la somme entière de 200 millions dollars nécessaires à notre redressement par voie de crédit et sans dévalorisation monétaire.

Il est de même peu-probable, — sinon complètement imposible — que la Conférence soit disposée à favoriser un rédressement partiel, de sorte qu'il faudra — à tout prix — achever l'opération, par voie de crédit et par voie de dévalorisation.

Par conséquent — nos demandes et notre politique seront encadrés, — entre les chiffres sus — indiquées de 25 et de 70 millions dollars — et la dévalorisation monétaire respective.

Mais les conséquences favorables pour notre vie économique — ne seront possibles qu'au cas où — simultanément avec le rédressement de l'Institut d'Emmission et du Trésor publique — on majorrait la circulation monétaire.

Par exemple: si notre Institut d'Emmission est accrédité de 25 millions de dollars (c.-à-d. de 12 milliards lei à la nouvelle parité) cette portion du stock métallique, aura un double rol:

1) elle devra recouvrir une portion équivalente de l'ancienne circulation monétaire (recouverte antérieurement par un portefeuille illiquidable — sinon complètement sans recouvrement);

2) elle pourra servir comme base d'une nouvelle émmission jusqu'au chiffre maximum de 24 milliards, tout en majorant éventuellement le portefeuille de la Banque, — bien sur en rapport avec les necessités du marché.

Dans de telles eventualités — si probables — il est clair, qu'à la Conférence de Londres, on ne pourait décider notre rédressement monétaire et financier, dans le cadre d'une politique internationale — indiquée au commencement sans réaliser simultanément une dévalorisation monétaire variant entre 1/2 et 1/3 de l'actuel cours de notre monnaie.

Aujourd'hui le problème se pose:

1) entre l'intention d'adopter l'accord avec Genève, qui désirerait utiliser l'éventuelle garantie du comité des experts et présenter devant la Conférence de Londres le fait que les situations — monétaire et financière — de notre pays, ne pourraient être consolidées que si son équilibre budgétaire pouvait être assuré — et

2) entre ceux qui — conscients de la gravité de la situation et de l'incértitude de l'équilibre que pourrait avoir le budget dans la situation financière actuelle — désireraient présenter, sincèrement, à la Conférence la situation si grave qu'elle est.

Ceux qui sont contre la dévalorisation se contenteront avec le crédit international si dérisoire qu'il fut.

La même erreur commise à l'occasion de la stabilisation, car la résorbtion des manques indiqués dans la situation de l'Institut d'Emmission et du Trésor serait abandonée et „bluff"-ée par la rose et vague éspérance de l'avenir, tout comme en 1929.

Tandis que ceux qui aprouvent la politique économique de Mr. Gr. Iunian — chéf du parti radical-paysan — demanderaient à la conférence l'aide le plus grand possible et dans le cas très probable où il ne serait pas suffisant, on recourrait aussi à la dévalorisation monétaire.

C'est par ces 2 moyens que l'on pourrait arriver au rédressement radical de la situation monétaire et financière — ranimant la vie économique du pays.

Il reste seulement à voir si la dévalorisation doit être éfféctuée avant la conférence de Londres — de concert avec le comité des experts, — ou bien, — de l'éffectuer durant les travaux de la Conférence dans le cadre d'une dévalorisation commune pour tous les pays interessés.

Vu l'ouverture bien proche — 12 Juin — de la Conférence de Londres, il est évident que ce gouvernement serait récommandable, qui fut sincèrement et foncièrement convaincu de cette politique de dévalorisation de la monaie, afin qu'il puisse préparer, en temps utile, la projet complet de cette opération, dont la réalisation ne pourrait être ajournée que jusqu'aux déliberations de cette Conférence, tout au plus.

En tout cas, notre pays devra recourir, en dehors même des sentiments de la Conférence, à un rédressement monétaire, plus ou moins profond et cela:

1) Soit qu'il s'agirait de gagner un instrument capable de combattre la crise générale à côté d'autres nombreux pays qui seraient animés de la même politique;

2) Soit qu'il faudrait utiliser ce même instrument seulement comme un „respiro" du pays, durant une époque limitée, jusqu'à l'apparition des moyens internationaux capables d'une definitive amélioration.

Dans les deux cas nous espérons être largement sécondés par l'opinion des populations de la Petite Entente, qui sont animés des mêmes aspirations en ce qui concerne les possibilités de réssusciter les activités productives des pays, profondément empêchées, par les manques dans les circulations monétaires et dans les réssources du Trésor.

M. FILIP
Professeur de mathématiques financières à Bucarest

Les prévisions du prof. M. Filip viennent d'être vérifiées par les derniers événements économiques du monde — avec un seul correctif comportant sur luer source: Washington au lieu de Londres!

(N. d. R.)

Vive la „Petite Entente des étudiants"!

Uniunea studeţilor români din Iugoslavia un izvor de viaţă naţională

(Urmare)

Convieţuirea Sârbilor cu Românii a avut un particularism care nu poate trece neobservat şi chiar distinsul învăţat sârb *STANOEVICI* în *„Istorija Sprskoga naroda", Belgrad 1903, pag. 47*, vorbind despre relatiile din trecutul celor două popoare se pronunţă:

„Când s'au aşezat Sârbii în Peninsula Balcanică, ei au aflat resturile culturii vechi, în regiunile muntoase, dela Istria până la Marea Neagră şi Hellada. Această populatie, adică Românii şi Aromânii (Tinţarii) au devenit un element important, în viaţa poporului sârb. Românii au existat în număr mare, în toate ţările sârbeşti. Influenţa Românilor asupra poporului sârb a fost foarte puternică, în desvoltarea culturii materiale, limbii, etc".

Nu trebue să se uite că asupra elementului românesc sud-dunărean în strânse legături de viaţă cu poporul sârb, începând din timpurile vechi până azi, s'au exercitat o serie de influenţe cari au lăsat urme adânci în desvoltarea istorică. Insistăm asupra acestor fapte ale trecutului întru cât sunt coincidente pentru timpurile actuale.

Este ştiut că prin invazia în Peninsula Balcanică a slavilor şi a celorlalte popoare barbare care au urmat după ei, întreaga romanitate a fost izolată pentru totdeauna de restul celei nord-dunărene. Dar ecoul pierderii ce s'a produs atunci pentru ideia de progres şi de cultură s'a resimţit mult mai grav, apoi, după începerea mişcărilor revolutionare ale Albanezilor către sfârşitul secolului al XVIII-lea în urma răsboiului de patru ani dintre Rusia şi Turcia (1769—1774). Cetăţi vestite ca: Gramoste, Moscopole, cu aşezările înfloritoare din jurul lor: Şipca, Nicea, Gabrova, Niculiţa, Biteuchi, au fost desfiinţate până în temelii. Urmarea a fost că romanitatea balcanică înfloritoare, cu tradiţii vechi, cu o plutoarhie temeinic ramificată până în cele mai depărtate colţuri ale lumii civilizate, cu un element citadin organizat, cu o expansiune economică şi culturală este desfiinţată.

Va trebui ca timpul să facă să răsară noui forme de viaţă şi acestea în lumina istoriei vor răsări aşa cum de sub apăsarea crudă şi nimicitoare vor putea să se furişeze şi să se desvolte înlănţuindu-se cu viaţa elementelor întâlnite în jur, tot atât de urgisite, tot atât de dornice de renaştere. Viaţa poporului sârb care este o viaţă de trudă şi continuă încordare, dela aşezarea lui în Peninsula Balcanică şi până la formarea statului naţional, are în ea elementele cari o fac asemănătoare cu viaţa poporului românesc din cuprinderea pământului pe care l-a stăpânit. Dacă istoria poporului sârbesc începe acum 1400 de ani, când el se desprinde din trupul mare Slav-Rusia, pogorându-se în jos, trecând Dunărea şi croindu-şi o viaţă de ocină, închinându-şi toată ardoarea pentru robotul pământului, pentru agricultură şi păstorit, apoi din vecinătatea cu poporul românesc şi din împărtăşirea suferinţelor venite din partea aceloraşi uzurpatori, se va fi împletit un lanţ de simţire, de cunoaştere şi de înţelegere comună. Acum 100 de ani când şi în Principatele româneşti duhul răsvrătirii împotriva aşezărilor nemai pomenite luase forme de acţiune liberatoare, vecinii Sârbi păşiau spre limanul aceloraşi idei de viaţă liberă, independentă şi naţională. Principiul naţional răsfrânt în scrierile lui *Dositei Obradovici*, continuat de *Vuc Caragici*, desvoltat prin aportul mitropolitului dela Carloviţ şi ale Cneazului *Milos Obrenovici* este spiritul în care se instituia generaţia luptătoare pentru afirmarea independenţei şi originii noastre reprezentative prin: *Petru Maior, Samuil Micu, George Sincai, Dimitrie Ţichindeal, Iorgovici, Diaconovici Loga*, etc. Linia de sinuosităţi când apropiate, când mânate de precipitările vremii, a trasat directiva relaţiilor dintre noi şi Sârbi stabilind pe deasupra contigenţelor curente o încopciere de afinităţi. Literatura populară la ambele popoare are puncte de asemănare şi chiar de contact. Eroii sârbi: *Marco Cralevici*, fratele lui de cruce *Milos Obilici*, ginerele prinţului *Lazăr* cu zâna munţilor *Vila*, sunt corespondenţe ale literaturii noastre populare reflectată în picătura de rouă care este „Mioriţa" încadrată în decorul de personagii ca: *Făt Frumos, Ileana Cosinzeana, Mihu Copilul, Toma Alimoş, Gruia lui Novac* etc. Sufletul colectiv caută şi cultivă personificarea vitejiei, a spiritului de curaj, de abnegatie şi este o notă comună între noi şi vecinii noştri epopul melodios alcătuit pe bază de fapte eroice legendare. Acest sentiment de comuniune sufletească între cele două popoare şi-a luat angajamentul să-l reprezinte azi tineretul. Tineretul luptător, conştient, are menirea de data aceasta să desăvârşească acţiunea care în trecut se atribuia şi se aştepta dela lucrarea eroilor mistici.

Tineretul universitar pătruns de rosturile şi menirea lui, coarda vibrantă a unei naţiuni cum îi spunea Edgar Quinet, este acela care poate să determine schimbări hotărâtoare în mersul lucrurilor şi în rostul societăţilor. Sub acest unghiu ni se profilează întreaga retrospectiune pe care am făcut-o şi ne vedem îndreptăţiţi a crede în cele mai frumoase realizări privitoare la opera în vederea căreia se află şi trebue să se afle angajat tineretul ambelor naţiuni.

Prezenţa lui în organizaţia Micei Antante studenţeşti, colaborarea veche dintre „Uniunea studenţilor iugoslavi-„Pobratimstvo" şi „Uniunea naţională a studenţilor creştini din România", militarea ideilor cari tind la nivelarea căilor de bună apropiere în relaţiile de conlucrare între cele două popoare sunt semne de bun augur. Pe această linie *Uniunea studenţilor români din Iugoslavia* se poate mândri că beneficiind de îngăduinţa funcţionării ei în cadrul statului iugoslav, a putut să-şi justifice titlul existenţii şi al preocupărilor şi a putut să înfăţişeze continuu sensul echitabil al planului pe care s'a aflat situată dela începutul acţiunii ei. Ne vedem îndreptăţiţi să nădăjduim într'o perfectare a acordurilor care să garanteze desvoltarea vieţii naţionale proprii între noi şi Iugoslavia, mai ales dat fiind spiritul lesnicios în care s'au dus tratativele recente de acord şcolar şi bisericesc între noi şi Sârbi şi credem că prin privirea ce am făcut-o asupra trecutului, nu se poate decât să se întărească convingerea generală că, în conjunctura de situaţii ale prezentului, pe lângă legarea şi consolidarea frontului care încinge Mica Inţelegere, persistă în mod hotărâtor un motiv în plus care pledează la fortificarea ideei de viaţă socială şi de stat între cele două ţări. Motivele de ordin exclusiv pe cari le vedem pe de altă parte în apărarea şi îndiguirea ortodoxiei creindu-se şi susţinându-se episcopia românească din Iugoslavia sunt mai presus de ori ce discuţie. Asupra lor vom reveni. Deocamdată acordul şcolar şi bisericesc pe care îl dorim apărat şi sprijinit de organele de stat din Iugoslavia poartă în el semnificaţia unei taine pe care vremurile s'au angajat să o aducă pe tapet şi tot ele o vor lămuri. Infrăţiţi printr'un trecut comun, poporul iugoslav şi poporul român pornesc la lucru pentru binele, pacea şi triumful culturii umane.

Tineretul, factor de perpetuitate şi de consolidare reciprocă, nădejdea justificată a tuturor aşteptărilor de mâine, are datoria să fie în fruntea coloanelor.

CONSTANTIN BRANZEIU
Doctorand în Teologie
Preşedintele Federaţiei studenţilor români de peste hotare.

Noi şi Bulgarii

In ultimul timp am avut iarăşi prilej de întrevedere cu reprezentanţii Bulgariei: la consiliul conferinţei balcanice din Bucureşti. De data aceasta la Bucureşti ca şi la Sofia, oameni ce merită toată consideraţia au recunoscut în sfârşit că România tratează în mod loial minoritatea bulgară; numai că atât reprezentantul Bulgariei la conferinţă cât şi primul ministru bulgar au evitat — cum era şi de aşteptat a promite cel puţin dacă nu de a institui — un tratament similar pentru Românii din Bulgaria în număr de peste 180.000, aşezaţi în cele două regiuni: Valea Timocului şi dreapta Dunării.

Este şi explicabil dealtmintrelea.

De unde dela război încoace Bulgarii — vânturătorii protestelor şi nemulţumirilor — azi desminţite de primul ministru bulgar, au smuls statului nostru atâtea îngăduinţe pentru minoritatea bulgară din Dobrogea, noi de o impasibilitate condamnabilă nu am dus nicio politică de demnitate naţională pentru aceşti fraţi obidiţi ai soartei cari sunt pe cale de a-şi uita graiul şi a-şi părăsi portul strămoşesc; dar ceeace e şi mai dureros, e că în acest timp s'au zăvorit până şi bisericile unde se oficia din strămoşi serviciul divin în limba românească!

In virtutea unui imperativ naţional, statul român trebue să-şi dea seama că a sosit ultimul moment când mai poate scăpa dela peire sigură pe fraţii noştri uitaţi, aproape, în pământ străin şi vitreg. Dacă se cheltuesc sume pentru cultura românilor de peste hotare, să nu se uite nicio clipă, că aci în zidul acesta de sânge românesc din mărginea Dunării, şcoala şi biserica românească trebuesc neapărat menţinute în Valea Timocului şi dreapta Dunării. Pentru aceasta avem mijloace de constrângere suficiente, căci dacă Bulgarii nu vor să fie înţelegători, n'avem decât să le închidem toate instituţiile lor din Dobrogea! Atunci vom arăta vecinilor din Sud şi lumii întregi că înţelegem să fim loiali, dar că suntem simţitori şi dârji când se calcă drepturile fratelui nostru.

Vecinii noştri din Sud trebue să-şi dea seama că în sec. XX se cere în tratarea minorităţilor o atitudine mai înţeleaptă.

Guvernul român şi întreaga opinie publică românească e pentru prietenie; deaceea nu rămâne decât ca statul bulgar să treacă la înfăptuirea dreptăţii pentru Românii din Valea Timocului şi dreapta Dunării, pentru ca între poporul românesc şi cel bulgar să se lege o amiciţie trainică de opinie, iar nu numai de scripte ca până acum.

F. F.

Pour nos frères du „dehors"!

Outre le problème relatif au mouvement de la vie d'étdiant, — brusquement tranchée douloureusement par la grande guerre-et parmi les dures préoccupations revenant, après la paix, à la jeunesse „larousée" et desenchantée, il y a aussi la quéstion des Roumains réstés hors du pays agrandi. C'est une préoccupation vive et importante que les réprésentants — touchant de très près la vie universitaire — mènnent à une augmentation du fluxe spirituel de la jeunnesse enthousiaste et généreuse.

Malgré les duretés de la vie, malgré les émotions d'un grand nombre d'examens — la quéstion s'est imposée — par le jeune élan de ceux qui la presentent.

Au commencement d'une nouvelle vie universitaire, après la guerre, l'état de nos frères, réstés sous des occupations étrangères, a retenu et canalisé la sensibilité des étudiants.

Voilà l'éxplication des répétées réprises de la quéstion de nos confrères réstés à l'étranger, ainsi que les insistants appels des fors étudiantins dirrigés vers les autorités de ressort.

Dans l'atmosphère de ces préoccupations, au milieu d'un restreint nombre d'étudiants de l'Université de Bucarest, on parlait quelquefois de l'éventualité de la fondation d'un nouveau genre de discussions ou d'études.

Intimmement, cette idée, fut longtemps envisagée, en cherchant de créer — parallèlement à l'action officielle — des organisations d'étudiants—souvent reconnues— une modalité de recherches sûres, presentant les garanties des solutions les plus indiquées.

L'idée fut d'abord tenue cachée.

C'est seulement après, qu'on commença à l'exposer —avec beaucoup de modéstie, sinon même avec timidité.

On projetait de constituer un genre de „Cercle" ou „association étudiantine", avec un statut et un comité conducteur, responsable de l'activité qu'on devait fécondément déposer.

Cette initiative se dégage du sein des étudaints macédo-rumains, l'été de l'année 1925. Au mois d'Aout de la même année trois d'entre eux sont chargés de former le comité d'initiative.

La petite formation à la „Confrèrie", quelle on confia le généreux élan, s'appelle „Frăţilia". „Frăţilia" dans le language des macédo-roumains signifie notre „Frăţia" (c.-à-d. „Réunion des frères" ou

La modeste „Frăţilia" poursuit — aux pas, premièrement, timides — la voie des sentiments, tout aussi purs et lumineux, que la joie de ceux quelle réunissait dans son sein.

Le prêché, des commencements plus que modestes — de la „Frăţilia" — trouva écho dans les âmes de ceux qui ont adhéré plus tard à la même idée, sans différence de régions et d'origine.

Une année ne s'était pas encore écoullée et dans la „Frăţilia" auprès des étudiants macédo-roumains on trouve des étudiants du vieux Royaume.

C'était un état, que la vie universitaire n'avait jusqu'alors connue, — une manifestation morale, par laquelle on consolidait, — après la grande guerre — les relations avec nos frères de l'audelas de la Roumanie.

Cette jeunesse voulait par cela — prouver que l'oubli de ceux qui souffraient ne pouvait être permis.

Par de tels sentiments la modeste et timide „Frăţilia" de jadis — était devenue une vraie „Frăţie romînească!"

Son comité reunissait les réprésentants de toutes les régions de la Macédoine, de la région sud-danubienne, de celle de Vidin, du Banat yougoslave, du Maramures tchékoslovaque ainsi que de celle des transnistriens.

Cependant les buts de la „Frăţilia" se trouvant réalisés, on lui affilia une nouvelle organisation: „La fédération des étudiants roumains du dehors de la Roumanie".

On constitue — ainsi — une nouvelle étape d'activité, dont les résultats réellement féconds, n'y tarderont surement pas.

CONSTANTIN BRANZEIU

„Politica" în Biserică și Școală!

Biologia, analizând în ultimă esență viața, a ajuns la concluzia, că ea nu este altceva decât *energie*.

Energetismul din natură, în virtutea marelui principiu al inerției, acționează neîntrerupt — generând viață, specificată în concepte de coexistență.

Omul trăiește, în virtutea unei veșnic născânde energii. Se spune adesea, cu mult adevăr, că viața omului e un continuu sbucium. Acest sbucium e tocmai energia în veșnică mișcare.

Ce există însă, diferit între oameni, e intensitatea energiei fiecăruia.

Ea e de natură individuală, purtând pecetea specificității.

Gândirea însășii e corelativ al energiei. „*Quot capita, tot sensus*" ilustrează tocmai varietatea energetică.

De energia primară, vulgară — e legată tensiunea afectivă, morală a fiecăruia,— *ethos*-ul individual, care și el variază dela individ la individ.

In el există, ca un element dat, o forță de rezistență, — de intensitate deasemenea variabilă. Ea este aceea, care dictează în oameni gradul de lasitudine, ea este aceea care determină starea de „moral scăzut" sau „ridicat", ea decide inițiativa și perseverența.

Și iată, cum se explică, de ce adesea, unii oameni nu mai au energia voluntară de a reacționa și se lasă ei purtați de ritmul evenimentelor, ca și cum ar fi simple corpuri neînsuflețite și integrate, — dintr'o voință superioară — unui angrenaj puternic și neînduplecat.

Dar omul e dator să-și onoreze rațiunea, reacționând.

In fața forțelor deslănțuite ale naturii, concepția despre noi e copleșită de umilință. Raportate însă la conceptul de infinit, față de care rămân în inferioritate, în noi se va produce o prețioasă compensație, care-având de obiect o evaluațiune, la maximum, a rațiunii noastre — va avea de efect nașterea sentimentului sublimului.

Dar dacă în cugetul oamenilor se produce o reacțiune, când e vorba de impresionantele forțe ale naturii — reacțiunea trebuie cu atât mai mult să se producă atunci când ne aflăm în fața unor înfăptuiri umane, neconexabile intereselor colectivității. Fiindcă ele nu pot determina o stare de lasitudine și cu atât mai puțin de resemnare. Existența unor asemenea stări nu poate fi considerată, decât ca un tembelism de neiertat.

Iată de ce, atunci când, de către unii oameni, de discutabilă valoare — dar beneficiari ai oportunității — se stabilește câte ceva, care n'ar deservi decât un interes limitat, de care, în genere, toț ei să beneficieze, colectivitatea — din respect față de sine și de menirea ei energetică și rațională, de a cărei intransigență atârnă satisfacția intereselor, ce-i sunt ei proprii.

Știm că războiul a distrus multe lucruri! Dar ce a distrus cu atât mai mult a fost conștiința din oameni.

Dacă *Machiavelli*, acum peste patru sute de ani, se îndoia de existența conștiinței morale în oameni—nouă astăzi ne revine trista sarcină, ca — în deplina obiectivitate a perspectivei istorice — să constatăm o lipsă, aproape fundamentală, a acestei conștiințe.

Flagelul — ce-a cuprins astăzi lumea — este „politica". Dar o „politică" specifică, produs al conștiințelor de astăzi, o politică restrânsă la interese personale — politica marilor profitori, ce n'au simțul rușinii nici al responsabilității, ce nu cunosc scrupule și nici remușcare. O „politică" pe care, pentru a o deosebi de ceeace însemna ea înainte de războiu, ca valoare de cald naționalism și patriotism sincer — nu putem să o numim decât „politicianism".

Oamenii își dau seama, că sunt mistuiți de un asemenea cancer.

Dar ei nu vor să înțeleagă, că longitudinea noastră estică, nu este dintre acelea, cari să justifice pecetea fatalismului pe frunți.

Noi suntem mai apropiați de meridianul din Greenwich!

Noi avem o tradiție, iar inteligența noastră nu merită disprețul sau îndoiala nimănui.

Suferim însă de o abulie națională.

Ne complacem să dăinuim în echilibru nestatornic, privind — cu o resemnare bovină — mersul spre prăpastie.

O asemenea atitudine e nedemnă de menirea noastră de oameni. Dacă omul a fost considerat, ca un „*zoon politikon*", nu-i o justificare, ca să rămânem numai „zoon"!

Trebue neapărat să reacționăm.

Dar folositor și cinstit, cu dragoste față de această biată Țară, ajunsă islaz, pe care pasc deavalma, ce vite apucă!

Reacțiunea trebuie să înceapă în sine, reforma acelor elemente, cari au o însemnătate preponderantă în Stat.

Și dintre acestea sunt *Biserica* și *Școala*.

Nu vrem să facem disertațiuni asupra lor, pentru a căuta să le desprindem însemnătatea.

Sunt lucruri prea cunoscute, dar cari n'au dreptul de a deveni banale, fiindcă devalorizarea însemnătății lor, ar produce-- implicit și inevitabil — sdruncinarea fundamentului ideologic și moral, al însuși Statului.

Azi Biserica și Școala — inima și stomacul Statului— sunt bolnave de cancerul politicianismului.

Atmosfera lor senină a fost pângărită de miasmele otrăvitoare ale intereselor individuale, ale setei de mărimi și foamei de putere.

In sânul Bisericii și Școalei politicianismul s'a abătut, ca un fel de vânt al nebuniei. El umple de scârbă și durere, pe toți cei cari, — obiectivi fiind — privesc cum azi cei chemați să călăuzească pași și suflete nevinovate, pe drumul adevărului, s'au abătut ei înșiși, prin glodul și mocirla politicianistă.

Preoții n'au înțeles sau n'au vrut să înțeleagă, că rolul lor de îndrumători de conștiințe, nu le îngăduie să transgreadă sfintele Altare. Fiindcă „dincolo", prea sunt între mulți oameni, prea mari sunt ispitele și prea au șanse de a fi slabi, pentru ca, până la urmă — să nu cadă, ei înșiși, pradă — tentațiunilor de tot felul.

Să fi rămas deci, în sfintele locașe, neatinși de contingențele vieții.

Ei au fost destinați să păstorească suflete, dar pentru a săvârși această misiune, nu era nevoie să fugă *și după* posturi în învățământ.

Preoții să fi rămas retrași din viața comună.

Numai această retragere le păstrează intact un prestigiu, care, pentru pioni ai ideologiei și spiritualității mistice— trebuie să aibă o tinctură specifică și unică.

Prin intrarea lor în învățământ preoții:

1. au nemulțumit pe cei ce se pregătiseră de a deveni profesori și cari au rămas în felul acesta fără locuri și într'o extrem de critică situațiune materială (tocmai ei, cari n'aveau nici măcar avantagiile unei parohii!)

2. au riscat — fără a se putea sustrage — de a fi antrenați, de curentul spiritual al evenimentelor, care le-a trezit — din ce în ce mai aprig — dorinți de mărire.

Și aceste dorinți, cum le puteau ei oare realiza, dacă nu devenind servi ai politicianismului, care este departe de a se folosi de mijloace creștinești și generoase?

Citez — astfel cazul acelui preot, care — copleșit de lăcomia searbădă a măririlor— a trecut cu un cinism, nedemn de o față bisericească, peste acel precept din Biserica lui Christ, pe care—cine știe?— de câte ori l'or fi rostit buzele sale: „*Să nu râvnești la bunurile aproapelui!*"

Disprețuind înalta valoare etică și intelectuală, a celui ce conducea, cu atâta înțelepciune și strălucire, de aproape 14 ani, Liceul cu faimoasă tradiție al Brăilei — *acest preot ajuns profesor, nu de religie, ci de istorie sau geografie (!), a profitat de o schimbare a regimului politic, pentru a se instaura el Director!*

Și-atunci, cum să nu privești, cu durere, spre sfintele locașe? Cum să nu-ți sângere sufletul, când—în sfânta Biserică a Neamului — a pătruns altceva, decât ceea ce înseamnă creștinească bunătate și înaltă pildă morală?

Biserica noastră nu trebuie să devină un templu al fariseismului și ipocriziei, fiindcă în suflete ce vin să ceară alinare, nu-ți este îngăduit ție, cinstită față bisericească, să torni otrava înșelătoare a jesuitismului!

Politica în Biserică n'are ce căuta, iar nelegiuiții, ce vor să o introducă, cu abilitatea caracteristică răufăcătorilor, comit un sacrilegiu, de care vor avea — cândva — să dee seamă, în fața Țării și a istoriei.

Preoții să se mulțumească a fi numai purtători ai cuvintelor lui Christ, ce plutesc deasupra micimii firii și pe cari n'au dreptul să le pângărească, amestecându-le lumii pământești și searbăde, a idealurilor de lumească mărire.

Fie deapururi, înaintea ochilor lor, pilda de măreață desinteresare a Fiului!

Fie deapururi, în conștiința lor, acel simț al realității, care să le mențină încordată responsabilitatea și convingerea, că singură Biserica — în aceste triste vremuri de desechilibru moral — poate readuce pacea și liniștea.

Din sufletele lor să alunge lumea tentațiilor, iar de nu isbutesc, să aibă măcar tăria, de a părăsi un Apostolat, ce a încetat de a mai fi cel cerut, în Sfântul Locaș al Domnului.

Iar din școală, politica, deasemenea să fie alungată.

Profesorii, — orbiți de mirajul atât de bogat și felurit, pe care-l oferă politica, — nu se mai pot ocupa de elevii încredințați diligenței lor. Ei îi neglijează și isbutesc, până la urmă, să ofere vieții ființe fără vreo pregătire serioasă, dar purtând în ele tendința vie, de a înlocui dificultățile inerente ale muncii cinstite, prin agitația superficială și dubioasă a politicei, de la care vor căpăta, e drept, cu mai multă ușurință — satisfacție, dar încălcând aproape întotdeauna, domeniul—modest și sobru — al dreptății și moralei.

Să înceteze, odată, amestecul oamenilor din afară, cari profită de situația lor politică, pentru ca, în disprețul legilor Țării, dar în asentimentul intereselor de partid, să săvârșească, în sânul școalei, — tot ce vor.

Căci iată, că în acelaș oraș al Brăilei, peste care timpurile și-au așternut, de un deceniu, vitregia— la acelaș liceu — strălucit odinioară, dar în care — ce a fost, azi nu mai este- - un profesor s'a stins.

Un distins tânăr, fost elev al liceului din Brăila— licențiat în materia respectivă al unei faimoase universități din Franța și care a funcționat — relevându-se — ca asistent (neîncadrat) pe lângă universitatea din Capitală — s'a oferit să suplinească catedra.

Disprețuind însă titlurile și capacitatea acestui tânăr, *unul dintre oamenii regimului* (care s'a întâmplat să fie și om de drept)! *a luptat tocmai el, să calce legea, ce interzicea funcționarea profesoarelor în școlile de băeți isbutind până la urmă să numească (așa suntem informați), ca suplinitoare, pe o oarecare d-ră B.* față de care se simția foarte obligat, *din pricină că tatăl acesteia era membru vechiu al partidului!*

Dacă imixtiunea politicei în biserică ne copleșește de adâncă durere, tendința aceasta de a soluționa nevoile școalei, prin prisma politicei, ne umple de scârbă.

E— în aceste acte — o atât de cinică sfidare, a tot ce înseamnează așezământ de dreptate și morală, încât desgustul de viață și deprimarea, ar trebui să ne copleșească.

Fi-vor, oare, acestea și semnele timpurilor viitoare?

Reacțiunea o așteptăm de la cei în cari cinstea nu-i oaspete pasager, dela cei ce cunosc respectul față de legile Țării, dela cei în pieptul cărora mai palpită încă o inimă românească.

Fiind singura ce poartă în ea, elanul biruinții: „VINCERE!"

BOGDAN OȚELEANU

VIITORUL NOSTRU

Motto: „Lupta și munca să fie arma noastră spre biruință".

Imprejurările grele prin cari trec toate popoarele lumii ne dau mult de gândit în fața viitorului.

Statele Europei aproape în majoritatea lor, se găsesc angajate într'o luptă de curente și idei cari tind să prefacă viața chiar și a celor mai mici dintre ele. Exemplele se văd la fecare pas.

Fiecare popor după războiul mondial și-a imprimat o directivă în desvoltarea sa, potrivit impulsiunilor speciale și specialității etnice.

Viitorul tuturor, precum și desvoltarea progresului general este însă în funcție de voința fiecărui stat, mare sau mic, de a trăi treaz și conștient fără să fie massa de extorcațiune altor elemente parazitare.

Este știut că dintre elemente parazitare fac parte evreii, popor antinațional și anticreștin. Acest popor este elementul disolvant în lume și prin el se facilitează toate curentele anarhice.

Punerea în fapt a ideilor generatoare de ordine și armonie cari se găsesc în tradiția națională și creștină a fiecărui popor călit în lupta pentru viață.

In timpul din urmă două popoare au servit lumii întregi exemplul acțiunii roditoare. Nimicirea comunismului fie și prin violență căci violența distrugerii o urmărește el, a reabilitat ideia de MUNCA și VOINȚA a rasei umane care nu-și poate nega valoarea prin retrogradarea nivelului de viață la care a ajuns urcând drumul istoriei.

In aceste două state, Italia și Germania, în cari expresia voinței de a trăi, se înfățișează în persoana a doi oameni cari reprezintă răspunderea în fața viitorului, problema securității naționale vizează aspirațiunile de viață clocotitoare.

Benito Mussolini, întemeietorul fascismului italian, reformatorul statului nou al Italiei, și Adolf Hitler, întemeietorul Germaniei de azi, stau în fața judecății lumei întregi.

Aprecierea acestor doi reformatori se va face cu cât perspectiva istorică va crește; dar oricum ei servesc prin fapta lor exemplul cel mai eloquent, nu numai în țările lor, dar lumii întregi că destinul unui neam stă în mâinile fiilor săi aleși.

Exemplul servit lumei întregi în răstimpul celor 15 ani dela războiul mondial, demonstrează că salvarea fiecărui popor amenințat cu nimicirea stă numai în propria-i voință de a trăi. In toate statele pulsul vieții se redeșteaptă înlăturând marasmul francmasoneriei iudaice unit în front comun pentru bolșevizarea lumei.

In ce privește frontul de apărare în contra atacului travestit, tineretul universitar al tuturor țărilor a fost la înălțimea chemării.

Congresele internaționale studențești și ale Micei Antante sunt instrumentele cu cari se poate conlucra în câmpul reconstruirii frontului de înțelegere și armonizare al idealului creștin.

In deosebi statele balcanice au o mare nevoe de-a trezi în ele ideia națională-creștină ca o contra ofensivă împotriva laturilor masonice întinse pe toate căile. Trebue să se conlucreze cu studențimea statelor din Balcani, cari sunt amenințate de curentele anarhice.

Renașterea naționalistă în fiecare stat creștin va lupta pentru interesele naționale nu personale. Va tinde să creeze o atmosferă de înfrățire în idei de muncă și ordine.

Naționalismul creștin-român prin expresia sa luptătoare — a avut și încă va avea de luptat până la înfăptuirea idealului pentru care se așteaptă timpul viitorului.

Bisericile creștine din toate statele vor fi salvate de curentele cari sapă insistent temaliile lor, atunci, când fiecare stat se va îndruma pe calea chemării intipărite în ființa poporului său.

Studențimea creștină din toate țările unde pericolul iudaic și masonic este evident va trebui să formeze zid comun de apărare. Totodată să facă un apel către toată studențimea creștină din celelalte state la congresele internaționale pentru a redeștepta o mișcare legitimă de apărare împotriva aceluiaș pericol comun.

Deci, studențimea de azi și cea de mâine are datoria să lupte pentru apărarea națională și a credinței în care s'a născut. Căci dacă ne vom lăsa de azi pe mâine ne vom trezi că toate statele și conducerea fiecărui stat național va fi în mâna acelora cari ne doresc distrugerea atât a limbii cât și a credinței păstrată de înaintașii fiecărui popor.

SILVIUS M. MICLEA

Student în Teologie

Banat, Iugoslavia.

Regenerare morală și economică, Neamului românesc!

De câtva timp, în toate domeniile, activitatea Țării noastre a intrat pe făgașul prăpastiei. O spune presa, o vorbesc oamenii competenți, o confirmă mizeria, o simțim noi cu toții. Este firesc, ca în fața acestei stări de deprimare generală, să ne îndreptăm gândul către timpul de odinioară, epocă ce vorbia străinătății de veniturile și bogățiile pământului românesc, condus de oameni cu inimă, de frunți luminate, de caractere ce nu-și aveau altă lozincă decât „progresul și înălțarea Țării" mai înainte de toate. Țara care s'a organizat și și-a păstrat avutul în timpul cel mai cumplit, când prada celor din afară era satisfăcută, pe teritoriul ei veșnic invadat și robit de fel și fel de lifte, — a isbutit totuși să rămână întreagă, neumilită, datorită conducerii capabile de odinioară ce prin lupte i-a trasat drumul victoriei pentru cel mai înalt ideal: Unirea a tot ce-i Român! Și a trebuit ca tocmai astăzi, în zilele noastre, mândra Românie să fie îngenunchiată de taraba politicianilor; dându-ise aspectul omului epileptic ce și-a pierdut conștiința, căzând în plină stradă. Mărturie de aceste timpuri în care Țara se sbate, ca într'un spasm, e lumea întreagă, suntem noi fiii ei cari știm ce 'nseamnă jertfa.!

Noi nu suntem naivi să ne aruncăm privirea în căutarea cauzelor, — căci ar fi zadarnic — a ceeace în mod normal și în epoci anumite trebue să producă de obiceiu criza. Noi știm tot atât de bine ce se petrece la alții soluțiile ce le dau, precum știm ce se întâmplă și la noi în Țară.. Sunt deosebiri capitale, ce nu te mai îndeamnă să cauți pricinile răului în fenomenele firești. Nu criza normală — destul de necruțătoare și ea — care bântue celelalte state, vântură Țara românească. Nu. Ci hoția, corupția și pervertirea sunt factorii determinanți ai crizei simțită în pătura burgheză și numai în ea, singura ce suferă din cauza mănunchiului de neoameni, de răufăcători. Am suferit—și împreună cu noi Țara întreagă, divergențele ce le consideram ca trecătoare ale conducerii. Ne-am dat seama de intențiile și am constotot faptele conducătorilor, ce n'au alt țel decât defăimarea Țării, prin servirea interesului personal, satisfacerea stomachurilor insatiabile, umplerea buzunarelor cu galbeni.

Aspectul de azi al Țării? E înspăimântător.

Țara românească are aspectul bursei unde se traficheazā, cele 2 falimente — economic și morale — dându-și mâna.

Finanțele și prin ele Statul și viața lui publică sunt prostituate de patima nestăpânită a politicii de azi. Când Țara în care trăim are vistiernic nu pentru treburile ei, ci pentru șleahta lui Max Auschnitt al cărui nume se confundă cu însăși industria României, când întreg guvernul a acceptat pașalâcul genevez, pentru a simți la orice pas palmele străinătății, în a căror Bănci intră spre fructificare depozitele de pe urma cărora se desvolta lenevia celor ce ne conduc, când în fața acestor stări — din ce în ce mai mult, — norul negru dinspre răsărit aduce, nu imaginea lui Christ și prin el înfrățirea și pacea, ci figura brăzdată de ură și răzbunare a lui Stalin, când cei ce ne reprezintă peste frontiere, sunt trimiși pe simple simpatii, sau își datoresc posturile — numelor moștenite, când elementele de reală valoare sunt nedreptățite și sistematic înlăturate, cum ni se va putea cere, oare, să rămânem nepăsători cu brațele încrucișate?

Dacă nu mai există exemple de orientare, tineretul de azi să nu se lase influențat de oferte ispititoare, căci în curând va sosi ceasul, când cei ce poartă torțele conducerii, vor înțelege că sfârșitul puterii lor a venit, că trebuie să le treacă din mâna flămândă și slăbănoagă, în mâna tânără și curată a generației pe care o reprezentăm, sau s'o treacă în mâna altor oameni dela care tineretul să poată lua pildă.

Salvarea acestei Țări va veni tot din viața organică a Statului și o găsim în tineretul ce reprezintă acele nesecate isvoare de energie, din care țâșnește seva cristalină a entuziasmului și a sacrificiului, tineretul care pe drept cuvânt este o forță dinamică și speranța ideologică a însăși Națiunii.

Ni se va imputa că n'avem încă pregătire și vrem cu forța să ajungem? Nu. Nu vrem să smulgem cu forța nimic. Ne dăm seama! Avem intuiția lucrurilor. Dar ne întrebăm: de ce atunci, cei ce-ar trebui să ne vadă nu ne mai văd — nu văd marea massă de muncitori cinstiți și merituoși?!

Noi dorim o conducere înțeleaptă, care să introducă din nou cinstea și legalitatea, atât de batjocorite de vreo 5 ani încoace, putându-se sprijini fără sfială pe această generație de azi, nelipsită de suflul viu al credinței în biruința adevărului, dreptății și cinstei, pe care i-o dă puritatea sufletelor ei necorupte și nepervertite.

Ea își așteaptă, cu încredere, viitorul și n'o va despărți prea mult timpul, de cel ce, cu curaj se va ivi sub stindardul de regenerare morală și economică a Neamului românesc.

GORE I. GHIAȚA

Cuvântul profesorului, Cuvântul studentului

1. Ce credeți despre studențimea de azi în raport cu cea dinaintea războiului?

In raport cu studențimea dinaintea războiului, s'a zis că studențimea de azi e contaminată de spiritul practic „materialist". Aceasta se datorește, cred eu, nu numai faptului că viața de după războiu e mai grea, dar în primul rând nepregătirei pentru viață din școala secundară, care a substituit învățământului clasic, literar și istoric — educativ al omului - - învățământul științific, bazat pe memorie. „Formulele" și clasificațiile, învățate în școală, se uită iar după dânsele — pentru simțire, gândire și voință — nu rămâne nimic. Astfel avem „specialiști" dar nu avem „oameni".

2. Mișcarea naționalistă studențească este o necesitate sufletească trecătoare, caracteristică vârstei, sau o calitate permanentă a intereselor românești?

Mișcarea naționalistă studențească, este o necesitate sufletească trecătoare, la cei mai mulți. Dar ea este în primul rând, o realitate permanentă a intereselor românești.

Așa fiind, e firesc ca pe măsură ce o serie de studenți părăsesc mișcarea, plecând din Universitate, o altă serie de studenți să le urmeze. Astfel studențimea își îndeplinește datoria către realitatea permanentă a intereselor românești. Dar aici se prezintă altă problemă: cum vom face ca un pe cât mai mare număr de studenți, să zicem „foști entuziaști", să-și păstreze entuziasmul lor și în viața practică? De ce dar nu și-l păstrează?

Această mare și surprinzătoare lipsă a vieții noastre sociale, are mulți cauze, dar una hotărîtoare: lipsa de pătrundere științifică a naționalismului.

Se dovedește că mișcării din Universitate i-a lipsit înțelegerea doctrinei naționaliste, reducându-se numai pentru cei mai mulți, la un avânt, sau aș zice mai bine, vânt trecător.

3. Studențimea trebue să fie înrolată în partidele politice, sau să rămână în afara lor?

In partidele politice — bine numite de M. S. Regele „fracțiuni" — studențimea nu trebue să se înroleze, întrucât și-ar nega ea însăși calitatea și misiunea ei.

Partidele, în adevăr, sunt fracțiuni infime — cu caracter de „fracțiuni" — pe când studențimea reprezintă și are misiunea să reprezinte unitatea nației românești, apărând interesele ei unitare și permanente. In partide, studențimea s'ar fracționa, luptând ea contra ei, și lipsind nația de avântul ei tineresc.

4. Studențimea trebue să militeze pentru un ideal? Dacă da, care este acel ideal?

Idealul pentru care trebue să lupte studențimea — pregătindu-se în tot momentul pentru a-l realiza — este idealul național: al nației românești stăpână deplin pe teritoriul ei, România.

Aceasta presupune, în primul rând constituirea nației ca organism viu, cu organele sale, cari sunt acele trei clase fundamentale: clasa producătoare, clasa mijlocitoare și clasa conducătoare. Aceste trei clase, ca organe, nu pot fi decât naționale, întrucât este cu neputință ca un organism să funcționeze cu organe străine.

In specie, nația românească, cu clasa ei producătoare de țărani români, cari fac toată munca cu adevărat productivă nu poate trăi cu o clasă mijlocitoare de comercianți și industriași străini, și mai ales cu o clasă conducătoare străină.

Studențimea română, trebue dar să lupte hotărît pentru formarea claselor naționale românești, și pentru românizarea orașelor, care nu este posibilă evident decât cu eliminarea evreilor. Când cineva privește această luptă legitimă, necesară, împotriva străinilor paraziți ca o „răscolire de patimi dintre locuitorii aceleiași țări" și apelează la salvarea „intereselor României cu liniște lăuntrică și înțelegere între toți fiii ei", — el ne îndeamnă pur și simplu să renunțăm la existența noastră națională, în favoarea străinilor. Acest sfat — poate filosofic — eu cred că studențimea română nu îl poate urma.

5. Care sunt perspectivele de viitor ale studenților?

Perspectivele de viitor ale studențimii sunt îmbucurătoare sau triste. După cum ea însăși va lupta ca să fie.

Studențimea română să constitue o viață studențească unitară, pe baza doctrinei naționaliste-creștine și să lupte pentru a realiza dezideratele ei. Restul, va urma de la sine.

6. Există legături între profesori și studenți? Și dacă nu, cari sunt cauzele și cum ar putea fi remediate?

Legături între profesori și studenți nu pot fi decât în domeniul ideilor directive, ale adevărului nepieritor. Ce legături pot fi între studenții stăpâniți de adevărul credinței naționalismului și spiritualismului materialist? Eu am stat permanent în legătură cu studențimea — deși am fost alungat din Universitate, cu legea idioată, — dați-mi voie să zic, a „limitei de vârstă" — dar care nu se aplică tuturora. Legătura noastră a constituit-o și o constitue ideile.

7. Actuala organizare a vieții materiale studențești e mulțumitoare? Dacă nu, cum concepeți eventualitatea unei „Cetăți Universitare?"

Actuala organizare a vieții materiale studențești, desigur că nu este mulțumitoare. Trebue să tindem mereu la altă organizare — cu perspectiva frumoasă a „Cetății Universitare". Dar trebue să ne dăm seama că împrejurările grele prin cari trecem, nu sunt favorabile pentru a o realiza. Și în aceată privință, ca în toate celelalte, datoria noastră profesori — chiar și acei scoși din Universitate ca mine — și studenți, se rezumă într'un cuvânt: LABOREMUS.

Charles Maurras și dictatura

de Mircea David

Dictatura, în politică, însemnează concentrarea în mâini puține — de cele mai multe ori în ale unui singur om — a puterii publice și — ca o consecință — a responsabilității politice. Ea apare de obicei în momente de strâmtoare, de dezordine de panică, atunci când restabilirea ordinei normale implică măsuri prompte și radicale.

Am putea să o considerăm sub două înfățișări: dictatura pregătită și dictatura spontană. Am făcut această distincțiune, oarecum superficială, ca să ajung la alta, de o importanță incontestabilă: dictaura instaurată cu forța și dictatura sprijinită pe legile prezente. In oricare sens am accepta-o, dictatura e o problemă de o însemnătate covârșitoare în viața unui Stat și de o eternă actualitate. Ea s'a bucurat de o aplicațiune foarte frecventă sub Republica romană; în majoritatea cazurilor, proclamarea ei se făcea pe cale pașnică, fără perturbațiuni sociale. De altfel și mecanismul era cât se poate de expeditiv: în situațiunile dificile, Senatul și consulii delegau unui cetățean o putere și o autoritate fără limite. Odată situațiunea lichidată, cetățeanul-dictator se retrăgea, cu discreție, în viața privată.

Luată într'o accepțiune mai largă, dictatura a existat în toate timpurile și pretutindeni unde, existând o organizare politică a societății, interesele sociale ale momentului reclamau o intervențiune promptă și hotărîtă.

Spuneam că dictatura e o problemă de actualitate. Intr'adevăr, numai dela războiu încoace, au cunoscut dictatura, sub diferite forme, nu mai puțin de șapte țări europene (Italia, Spania, Rusia Sovietică, Iugoslavia, Turcia și, în ultimul timp, Germania și Grecia). In continentul Sud-American ea constitue regimul obișnuit și normal, și e pe cale să se impună și în Statele-Unite sub forma mai atenuantă a dictaturii financiare.

E foarte natural ca, în bogata și atât de variata sa activitate gazetărească și literară, d. Charles Maurras să atace și chestiunea dictaturii. Maurras e un adept fanatic — dar nu orb — al monarchismului și al naționalismului integral. Dar înainte de a fi monarchist, d-sa e un partizan fără rezerve al autorității în guvernare. Căci ce e în ultima analiză monarchismul — după d-sa — decât instrumentul cel mai potrivit și cel mai eficace pentru realizarea integrală a autorității, țintă ultimă a politicei. Și această autoritate trebue să se realizeze în mod necesar și normal, ca un fenomen al naturii; ea nu e o creațiune artificială a spiritului inventiv al omului, ci un produs natural al evoluției unei națiuni. „L'autorité viendra d'où elle vient toujours, d'où ne peuvent venir ses contrefaçons révolutionnaires: elle sortira des profondeurs du droit historique, elle jaillira de la nature de notre terre et de notre nation" (din „Action française").

Trecând apoi la mijloacele de îndeplinire a acestui scop, Maurras analizează întâi formele normale *de guvernământ — ca să ajungă mai târziu la cele* excepționale *— atacând, în plin, problema regimului democratic.*

Cruciada lui Maurras în contra democrației este tot atât de cunoscută ca și formidabila campanie pe care o poartă, alături de Léon Daudet, pentru instaurarea regalității. Această critică a democrației noi o vom limita numai la punctul de vedere al principiului autorității.

Democrația este guvernarea majorității, spune Maurras; este guvernarea numărului, a cantității, în disprețul calității. Ea este o doctrină egalitară și, mai presus de toate, libertară. *Căci esența însăși a democrației este principiul libertății absolute. Cum s'ar putea institui o autoritate în regimul clasic al libertății? Acest lucru — spune d-sa — este cu desăvârșire irealizabil. Căci, autoritatea — principiu nu se poate concilia, cu nici un preț, cu libertatea — principiu. Intre aceste două noțiuni, pe una singură trebue să o alegi. Dar ceeace poate fi conciliabil, este autoritatea* integrală *cu libertățile* limitate; *cu libertățile cari nu se exercită pe planul Statului, adică: libertățile locale, profesionale, religioase, etc., libertăți foarte întinse, dar cari nu pot impieta în domeniul superior al Statului și al intereselor publice.*

Dar democrația nu e susceptibilă nici de organizare. *Și acesta e un alt motiv pentru care existența autorității în regimul democratic e cu neputință. Căci orice tentativă de organizare creează în mod necesar* inegalități. *Și de aci, concluzia: o democrație organizată duce la oligarhie și plutocrație.* „On n'organise pas la démocratie. On ne démocratise pas l'organisation. Organiser la démocratie, c'est instituer des aristocraties; démocratiser une organisation, c'est y introduire la désorganisation: organiser signifie différencier, c'est-à-dire créer des inégalités utiles; démocratiser, c'est égaliser, c'est établir à la place des différences, des inégalités, des organisation, — l'égalité qui est stérile et même mortelle". („Démocratie religieuse", p. 111.) *Iar într'un articol din* „L'Action française", citând *fraza lui* Bossuet: „la justice n'a de soutien que l'autorité et la subordination des puissants", *Maurras deduce corolarul:* „un pouvoir sans autorité ne peut faire justice des puissants insubordonnés, la démocratie devient donc oligarchie et ploutocratie nécessairement".

Când din pricina turburărilor sociale caracterizate printr'o criză de autoritate, de ordine, de disciplină, se impune instituirea unui guvernământ de excepțională autoritate, — atunci apare dictatura. *Mai mult: orice regim politic nou înființat, crede Maurras, începe, invariabil, prin măsuri dictatoriale.*

Dictatura, susține d-sa, este cea mai puternică aspirație și singura salvare a Franței democratico-republicană, amenințată de anarchie. Cuvântul dictator *însemnează și rezumă tot ceeace așteaptă Franța, tot ceeace dorește și nădăjduește ea. Dar dictatura, singură, va fi suficientă? Va fi deajuns să se proclame dictatură, — indiferent de persoana care o va exercita, indiferent de durata ei? Căci dictatura reclamă o contrabalansare. Nu în materie de libertăți, căci aceasta ar fi contradictoriu; ci în ordinea* interesului public. *Istoria ne dovedește că dictaturile colective și de scurtă durată sunt primejdioase. Dictatura scurtă și colectivă — ar putea fi calificată „anonimă" — este întotdeauna abuzivă. Ea îndrăznește orice și compromite totul, devenind în scurt timp tot atât de odioasă ca și anarchia democratică. Dictatura care îi trebuește Franței, crede Maurras, e singura care se poate admite: dictatura* personală *și* viageră. *Ea comportă mai multă moderațiune pentrucă implică o responsabilitate directă și constantă. Iată elementul ponderator al dictaturii.*

Dar un om singur nu e suficient; el ar fi expus la prea multe riscuri și primejdii. Singura formă rațională a autorității unui singur om este aceea care își are originea într'o familie, care se coboară din prim născut în prim născut, sistem care exclude competițiunea și neînțelegerea și care duce în mod necesar spre singurul regim conform cu interesele publice ale națiunii: regalitatea ereditară. Și atunci omul care exercită plenitudinea autorității Statului nu se mai numește dictator, ci rege.

Aci vrea să ajungă Maurras. El vrea să dovedească un lucru: că aceste două noțiuni — dictatura și regalitatea — trebue să fie inseparabile. Că dictatura este inerentă magistraturii istorice a regelui și, pe de altă parte, că, exercitată de altcineva decât dânsul, ea este ruinătoare. Regele singur, ca reprezentant și, mai mult, ca personificare *a intereselor publice, va ști să se servească de dictatură fără sacrificarea acestora.*

El va ști să proporționeze dozele de libertate și autoritate în conformitate cu aceste interese. „Cette alternance d'autorité et de liberté, exactement proportionnées au temps, remplit l'histoire de France" („Enquête sur la Monarchie", p. 270).

Mircea David

Tipografia ziarului „UNIVERSUL", str. Brezoianu nr. 23—25.

Redactor responsabil: Directorul Depart. Presei și Propagandei din U. N. S. C. R. FLORIN BECESCU